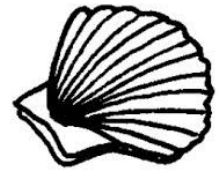

TÓTI KAGYLÓ

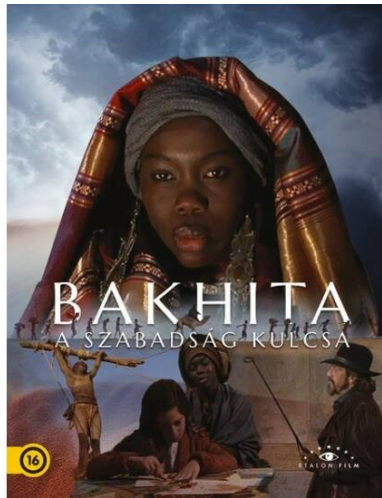

A Lengyeltóti Plébánia lapja V. évf. I. szám 2022. január

Nem fogok belenyugodni

Nagy lelki keserűség számomra, hogy pusztába kiáltott szó minden meghívás a közösségi programokra. Ezért is hagytam fel egy időre a hirdetésekkel, hiszen sejtettem, illedelmesen meghallgatják, amit közzé teszek, aztán úgymint minden marad a régiben. Igazat kell adjak annak a faluvezetőnek aki köntörfalazás nélkül fogalmazta meg: „Amit az egyház adni tud, arra, Atyám, legyünk őszinték, egyre kisebb igény mutatkozik.” Fájdalmas igazság. Pontosabban arra volna igény, ami nem a hit megismerése, elmélyítése irányába mutat, hanem a tradíció (áldások, szentelmények) „életben tartása” érdekében történik, s ami kiüresedve idővel önmaga paródiájába fullad. -Biodíszletnek kellünk sajnos, kedves atya, ez van, ezzel kell megbarátkoznunk! – mondta rezignáltan nemrégiben egy paptestvér.

Ahogy eddig minden esztendőben, úgy tavaly novemberben is filmeket néztünk a tóti plébánia közösségi termében. A jól megpakolt cserépkályha ontotta hőségben a vászonra került alkotások duplán megizzasztottak bennünket. A Bakhita című film lelki gyakorlattal ért fel papnak, krisztushívőnek egyaránt. Erről az egyszerű, nyíltszívű, „csupajóság” szudáni teremtséről alig tudtam valamicskét. A hányatott sorsú, később apácnak álló leány, szinte csak meg nem értéssel, előítélettel, megvetéssel találkozik a fehér em-

berek részéről. A többszörösen eladott, majd Olaszországba hurcolt rabszolganőt gazdájának féktelen haragjától egy ízben a falu papja menti meg. A minden tagjában reszkető Bakhita a plébánia vaskos falai között oltalomra talál. Ekkor hangzanak el az addig megalkuvó, a hatalmasok tenyeréből falatozó tisztelendő újjászületéssel felérő szavai: „Amikor ideérkeztem, biztos voltam benne, hogy segíteni tudok az itt élő embereken, képes leszek visszaadni nekik a reményt. Az évek múlásával azonban olyan lettem, mint ők. Belenyugodtam mindenbe.”

Valami hasonlót érzek magam is. A „vészejelzőm” folyamatosan alarmíroz. Én nem szeretnék belenyugodni abba, amit tapasztalok, küszködöm még egy darabig. A bölcsesség azt diktálja, csak megfontoltan, csak körültekintően! Maradjon elán, ötlet, erő azok számára is, akikkel ezután veszem fel a munkát az Úr Szőlőjében. Egy dolog marasztalhat még, bírhat kitartásra; ha mindannyian megkérdezzük magunktól Antonio atyával: „Isten Fia feláldozta magát értünk a kereszten, és én, aki első szolgája kellene, hogy legyek, én mit áldoztam fel?” A kérdésre adott válaszunktól függ ellentmondásokkal terhelt jelenünk, de az itteni kereszténység jövője is!

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Krisztus Urunk postamestere

Írta: MARÓTHY JENŐ

Volt Nógrádban a kilencvenes években egy postamester. Ez a postamester körülbelül teljesen olyan ember volt, mint aminők akkoriban a postamesterek szoktak lenni.

Nem volt azon kívülről semmi különös látnivaló, legfeljebb, hogy állandó mosoly volt az arcán. Hát ez bizony akkortájt még a pocaknál is általánosabb divat volt nálunk. Mosolygott akkor még Nógrádban mindenki. No, hiszen, próbált is volna csak nem mosolyogni. Micsoda felzúdulás lett volna abból mindenfelé.

— Nézd csak! Mi lelte ezt, hogy ilyen savanyú arcokat vagdos! Ez, úgy látszik, nincs megelégedve a mi társaságunkkal!

Valami feltűnő dolog mégis csak volt a daróci postamester lelkén. Valami virág féle. Nagyon szeretete a gyerekeket...

És a gyerekek is szerették a postamestert, mert minden bizalmas ügyükben hozzá fordultak.

Egyszer az történt, hogy a gyerekek Magát a Gondviselést is bevádolták előtte.

Éppen karácsony felé járt az idő, mindjárt belekaptak hát karácsony ünnepébe s felhánytorgatták, hogy bizony Krisztus Urunk sem osztja egyformán, amit oszt.

— Csend! — intett feléjük a postamester. Erről ne beszéljete.

El is hallgattak azok egy időre, de azután előlről kezdték, hogy de

bizony mégis csak jó volna arról is beszélni, mert Galambos Bandi hintalovat is kapott tavaly, meg képeskönyvet is. Táborszky Misa és a legtöbben a faluban pedig se ezt, se azt.

— Hát nem tudjátok? — mondta kissé zavarodottan a postamester, hogy a házak, a kertek és a csizmák se egyformák. Ez már a földön így van.

Tudták a gyerekek jól. Nem is csodálkoztak rajta. Igen. A földön csakugyan így van. De karácsonykor.

— Karácsonykor Jézus Krisztus az égből jön!

A csöpp

Becske Jani kiáltotta ezt apró kis fecskeszájával. S ő ijedt meg először a visszhangjától.

Mert a többiek is nagyon megijedtek.

Csakugyan. Milyen ijesztően hangzott ez, hogy Valaki az égből jön s onnan se hoz egyebet, mint amit a földön lát az ember.

A postamester arcán ugyanaz az ijedelem tükröződött, mint az övékén. Reszkető kézzel toltta őket az ajtó felé:

— Menjetek ... Most menjetek haza. Ezen még magamnak is gondolkodnom kell...

És gondolkodott. Napokig gondolkodott. Hosszúszerű csibukjában percenként kialudt a tűz a nagy gondolkodástól ... Percenként gyújtogatta újra, hátha egyszer valamelyik gyufától fellobban annak a gondolatnak a fénye

is, amelyikkel meg lehet menteni a kis daróci parasztyerekek makulátlan hitét.

A gyerekek pedig csak egyre jártak a nyakára.

— Bácsi! Még gondolkodik?

— Még gondolkodom.

Egyszer aztán azt mondta a postamester: Már nem gondolkodom. Már tudom, hogy miképpen történhetett a dolog. — Olyan csend lett az ajtó előtt, mint Majdanéknál galuska-napkor.

— A postai szállításban volt a hiba! — mondta halk beismerő hangon a postamester.

— A postai szállításban? Ámultak el a gyerekek. S szemrehányó szemmel néztek a postamesterre.

— Látod, látod, — mondta fájdalomosan a szemük. Ilyen ez a ti postai szállítástok. Mennyi szenvedést, bánatot okoz ez nekünk már esztendőnk óta.

— Többet nem fog megtörténni, — mentegetődzött a postamester. De Vas vármegyében is van Daróc s a posta tévedésből odaküldte a ti porciótokat is. ígérem azonban, hogy utoljára történt.

Elmentek a gyerekek s eljött a karácsony. Kigyulladtak itt is, ott is a karácsonyfák. Hullottak, mint az égből szálló hópihéék, az ajándékok...

Jöttek kettesével, hármasával a kis parasztyerekek.

— Bácsi! Mi még mindig nem kaptunk semmit!

— Tudom, — mondta a postamester. A ti ajándékokotok hozzá irányította Krisztus Urunk. S kivette a postaládából a csodálatos színű selyempapírba csomagolt ajándékokat: bicskát, fiityülöket, szájharmonikákat és tudja Isten még mit. —>

Elment ennek a híre, mint a szél, s újabb lelkendező csoportokat vert a postára.

— Bácsi kérem, hát a miénk még nem jött meg?

— Megjött! Bólintott jószágosan a postamester. — Nesztek!

— Hát a mienk, bácsi kérem? Itt van az is. Fogjátok!

— És a mienk? — Ez éppen a reggeli postával jött meg Bércéi felől.

— De sokan vagytok! — törlögette homlokát a csomagokra pillantva a postamester.

Bizony sokan voltak és még többen következtek. Az ajándékok pedig kifogytak.

— Hát a mienk, bácsi! Mi semmit sem kapunk?

— Dehogynem, fiam, dehogynem. Hm. Csak a tietek megakadt valahol a nagy forgalomban. De már megjött róla Szirákról a szállítólevél, hogy útban van. Mekkora öröm volt abból Darócon. Vége se szakadt addig, míg mindenki meg nem kapta az ajándékát

Darócon két hétig tartott ebben az évben a karácsony. És nemcsak ez a karácsony, hanem a többi is. Mert a többi is elhozta ezentúl mindenkinek a boldogságát.

Megszokták, természetesnek vették ezt már a daróci gyerekek, hiszen ahol jó a posta, ott nem lehet hiba Krisztus Urunk karácsonyi expedíciójában.

Egyszer azonban meghalt a postamester.

Csendesen, szelíden vonult félre az emberektől egy kis hóvirágbokkrétával gomblyukában s nem szólt többet egy szót sem a daróci gyerekekhez.

Más postamestert küldtek a faluba.

És ez a postamester karácsony estéjére nem akart tudni semmit a daróci gyerekek ajándékaról.

Igazán nem jött meg? — tamáskodtak a gyerekek.

— Nem hát. Ha egyszer mondom.

— Értesítés se jött róla?

— Semmi a világon.

Hát ez nagyon szomorú dolog volt. A gyerekek sápadtan, megrendültén álltak meg a templom körül s reszkető szájjal néztek fel a karácsonyesti csillagokra. És ekkor az egyik csillag fényénél visszaemlékeztek az öreg postamesterre. Eszükbe ötlött, hogy mennyivel jószágosabb volt az arca, mennyivel melegebbek a szemei s mennyivel fehérebb volt még a mellénye is, mint a többi emberé.

... És aznapról fogva már mindenki tudta a faluban, hogy ki küldte Darócra azt az öreg postamestert. Maga Krisztus Urunk.

Mert különben, hogy is lehetett volna olyan derék, becsületes ember, hogy havi huszonöt forintért nemcsak a m. kir. posta korrespondenciáját vállalta magára, hanem Krisztus Urunk egész karácsonyi dicsőségét.

LELKI ÚTRAVALÓ 2022-RE a 23. zsoltár alapján

*Még ha nem is tudnám,
hol talál majd nyugalmat lelkem
e gonosz időkben,
és ha arcomat sűrű homály borítaná el,
gond, csalódás, megrettenés felhője,
s ha napszálltakor is nyugtalan lenne a szívem,
tudom, tudom,
hiszem, hiszem,
Te fogsz akkor is majd
jőtevő kezeddél
betakarni, megnyugtatni engem.
Irgalmaid árnyékában rejtse hát el
életem,
mikor nem lesz már menedékem.
Jóságod legyen lelkem védőpajzsa,
sebeimre gyógyír Igéd balzsama.
Mert ha Kelet felé megyek, ott vagy,
ha Nyugat felé, ott is észreveszlek,
ha Északon működsz, meglátlak
Uram,
ha Délre fordulok, ott is látom áldó
kezed.
Tied az életem kettőezer--
tizenhétben,
mint volt kezdetben, s lesz a végén,
ha majd zarándokutamat itt bevégzem,
meghallván fenséges égi zenédet.
Hazahívó szelíd kérésed.
Addig is, és mindvégig ezt kérem:
Jó Uram, én Istenem,
nyugtasd meg magaddal
zaklatott szívem.
Háromszáz-hatvanöt napon át,
reformációd öt évszázadán
csodálkozó,
kincseidért
hálás hittel.
S végig a végig,
míg alkotó utam kimérted
szépséges világot
magyar tájain.
Ámen.*

Dr. Békefy Lajos

Szélhámosság

A maga felesége? Szép asszony! Ezek a gyerekek? Helyes pofák!

Szerintem mégis ordas kamu ez az egész. Magának se neje, se kölkei, egyedül van, mint az ujjam, és kész. Bebizonyítja nekem? Hogyan? Mit?

Felhívja őket, és beszélhetek velük videocseten? Oké, és akkor mi van? Simán elhiszem, hogy van valaki az életében, aki valami okból hajlandó a telefonban szerelmeknek szólítani magát, a gyerekek meg majd azt mondják, apa. És ez mit bizonyít?

A színházban vadidegen fazonok csókolóznak, nagyinak, papának, néni-kémnek, bátyámnak szólítják egymást, és az egész nézőtér előtt nyilvánvaló, hogy semmi közük egymáshoz. Felmegy a reflektorfénybe egy pali, Tóth Bendegúznak hívják, és mindenki tudja róla, melyik szappanoperában játszik, kívül szexel, mi a kedvenc söre, és hogy hobbiként pecázik. A közönség meg jegyet vált arra, hogy ez az arc beöltözzön egy Rómeó nevű középkori olasznak, akiről mindent olyan szépen megírt egy Shakespeare nevű jóval későbbi angol, aki olaszul nem tudott, a középkorban nem élt. Bendegúz mindezt elregéli magyarul. De azért senki se szólítja őt azontúl Rómeónak, hacsak nem poénból.

Hogy maga miért tervelne ki ilyesmit? Azt én honnan tudjam? Előkapta a telóját a képekkel, amiből arra lehet következtetni, hogy ez a nő és ezek a gyerekek talán bizonyítani fogják a maga álláspontját.

Hívja nyugodtan, nekem síkmindegy. Nem veszi fel? Biztos lemerült... Használjam ki a ziccert? Mondjam, hogy eleve gyanús az egész?

Hiába esküdözik, hogy a vonatról leszállva taxiba ültet, és elvisz a lakására, ahol a családja bebizonyítja a maga igazát. Anyuka is ott lesz? Szuper. Tudja, mit jelent mindez az én szememben? Hogy ön valamivel

rá tud venni négy embert, hogy a maga verzióját szajkózzák. Mit tudom én, miért teszik... Foglyul tartja a szeretteiket vagy csak az adósai. Annyi ilyet hallani manapság. Szimpatikus pofa, pont ezért nem hiszek magának. Gondoljon bele, a szélhámosoknak mi az érdeke? Milyennek kell mutatkozniuk, ha szeretnék, hogy hitelt adjanak nekik? Feljeljék le az embert? Harapjanak bele az orromba? Morogjanak rám, mint egy veszett kutya? Fröcsögjön a szájuk szélén a tajték?

Vagy legyenek kedvesek, visszafogottak, sármosak, jól, de nem túl jól öltözöttek? Szórakoztató beszélgetőpartnerek, mint ön is éppen. Csupa aranyos vélekedéssel a világról: a kóbor kutyákat mentsék meg, a nyugdíjakat emeljék, a fákat ne vágják ki, a széndioxid-kibocsátást mérsékeljék. Milyen jól eltársalagtunk, nem? Tét nélkül, lazán, oldottan. No, maga szerint milyen típusú csirkefogó tudja jobban átverni az embe-

reket? Egy zombi, aki kiirtaná az emberiséget, fasírtot darálna a macskákból, és felrobbantaná a Kék Bolygót? Vagy maga, aki a szó minden értelmében megnyerő?

Csakhogy én átlátok magán. Telekönyvi papírok? Rohanjak a hivatalba ellenőrizgetni? Anyakönyvi kivonatok? Betű, betű... Arcképes igazolványok? Ugye, most viccel? Pár ezresért csinálnak az ócskapiacon hamis személyit, jogsit, mindent, jobbat, mint az igaziak. En sem a falvédőről másztam le, tudja!

Még hogy bántom magát? A becsületebe gázolok? Eszem ágában sincsen. Csak nem áll érdekemben, hogy egy szavát is elhiggyem. Nem hiszem, és kész.

Tudja, az átlagember roppant hiszékeny. Bebizonyította már magának valaki, hogy a harmincéves háború valóban létezett? Látott esetleg mitokondriumot? Érti a relativitáselméletet? Ja, hogy benne voltak a tankönyvben.

Huhú, ha tudná, mi minden szerepelt már tankönyvekben! Hogy az asszony voltaképp állat. Hogy a feketebőrű nem is ember. Hogy Hitler megnyeri a háborút. Hogy a Szovjetunió gazdasági fejlődésben megelőzi Amerikát. Ezekről csak utólag derült ki, hogy olyan kaparós sorsjegyek, melyeken az áll: ÖN NEM NYERT.

Most tényleg, hány latin krónikabejegyzést olvasott el a csatákról? Le tudta mindet fordítani? Az Einstein nevű pali rögtön létezik, ha nyelvnyújtós fotókat köröznék róla az interneten? Csak mert a Nobel-díj olyan sok pénz? Gondolom, egy kémiai képletet is rögtön képes értelmezni. Jó, mondjuk ezt el is hiszem, ha már a szakmája. Vagy legalábbis azt állítja.

El ne sírja magát férfi létére! Bár pityereghet nyugodtan, ostobaság, hogy ez a nők kiváltsága. Isten óvjon a sosem síró férfiaktól!

Látja, milyen gyorsan ki lehet forgatni mindent hitetlenséggel...

Tegyük fel, elhiszem, hogy maga rendes ember. Ha így van, nem a dokumentumok győznek meg, csakis a megérzéseim, a belső hangom. Emlekszik, mit mondtam a beszélgetésünk elején Istenről? Hozhatok egy talicska tudományos bizonyítékot az Öregúr létezése ellen vagy mellette, teljesen mindegy. A maga belső hangja számít egyedül. Arra hallgasson. Ha legbelül megszólítja valaki, kezdjen el beszélgetni vele.

Különben meg azt tesz, amit akar. Isten vagy az Anyag (ha jobban esik így szólítani) szabadságra teremtette magát is. Új év kezdődik, és ez mindig új esély. Koccintsunk a találkozásunkra és a szép családjára. Én a következő állomáson leszállok.

Lackfi János

2022-RE ÁTHANGOLT ŐSKERESZTYÉN LATIN ÁLDÁS

Nem kívánom Neked,
hogy a szenvedésnek halvány
árnyéka se hulljon rád 2022-
ben,

hisz' életed völgymeneteiben
fájdalmat, homályt élsz majd át.
Valaki, valami fájni fog Neked,
Valakinek fájni fogsz nagyon.

Nem kívánom,
hogy minden napod csak siker-
ből álljon,
mert ez lehetetlen.

Azt sem kívánom Neked,
hogy a bánat egyetlen könny-
cseppje
se hulljon szívedre,
amit senki sem lát,
mert ezt elkerülni nem lehet.

Még csak azt sem kívánom,
hogy ne eméssze fájdalom lel-
kedet valakiért,

akiről nem tudsz semmit,
akitől vársz levelet, telefonhí-
vást vagy skype-jelentkezést -
mindhiába.

Mindezeket nem kívánom Ne-
ked,
hiszen lehetetlent nem kívánha-
tok.

Te is tudod, én is tudom:
az emberek minden év új forduló-
ja ellenére
legtöbbször óéviak maradnak.

Nem szilveszteri fogadkozásaik
változtatnak rajtuk,
hanem Isten,
ha formáló kezére bízzák magu-
kat.

Ennek első jeleként
a könnyek megkönnyíthetik szí-
vedet,
a szenvedés megtisztíthatja lel-
kedet,

a fájdalom és a szük-
ség közelebb vihetnek
a betlehemi Gyermekhez,

akire már rávetült a golgotai ke-
reszt árnyéka,
de legyőzhetetlen istensége,
feltámadásos ragyogása is.

Rád derengő, gyengéd moso-
lyánál,
mint égi harmat a szomjúhozó
földre,
vigasztalás fog hullni majd feliz-
zott szívedre.

Azt kívánom hát Neked,
az új esztendőben is maradj bi-
zakodó,
mindennel dacolva higgy,
kelljen bár nem várt kereszteteket
emelled,
tűnjön bár olybá,
hogy minden igyekezeted elle-
nére
kicsúsznak kezedből a dolgok,
s szíved meginog,
vagy lábad alatt szétporlik a szí-
lárdnak vélt talaj,
s egyre távolibb az óhajtott cél
megvalósulása,
amire annyira törekedtél.

Szívűből kívánom Neked,
hogy a drága Ajándék értéke,
amit Isten szeretett Fiában
karácsonykor
Neked is ajándékozott,
napjaid számával fénylőbben
növekedjék Benned.

Ő segítsen, hogy az öröm haj-
nalhasadása
színezzé át szíved szürke ég-
boltját,
s a felderengő, meleg fényből
adj tovább azoknak, akiket sze-
retsz.

Kívánom Neked,
hogy e hamis korban is legyen
legalább egy igazi barátod,
megértő testvéred,
hű társad,
aki előtt bátran kitárod szíved,
aki mindig érdemes barátság-
godra,
aki felé bizalommal nyújtod ki
kezed,
amikor elgyengülsz,
akár imára, akár támasztékra,

akár simogatásra -
akivel együtt szembeszegül-
hetsz
Igével vértézett
még az ordító oroszlánál is,
s akivel a legmeredekebb utat is
mered vállalni,
akár lefele,
akár felfele
vezet az.

Legfőképpen azt kívánom Ne-
ked,
hogy az újeszten-
dő minden másodpercében
érezd:

Veled van az emberré lett Isten
gyermekien tiszta,
lelkedet derűre áldó mosolya.
Ővele pedig Te is maradj
minden szempillantásban
Atyád áldó kezében.

Keresztény eleinkkel szólva:
Hitben
akkor is nyugodt lesz az álmod,
ha 365 napon át vihar dúl majd
körületed.

Ez sem fog vihart, félelmet ka-
varni Benned,
mert hittel isteni oltalom alatt
állsz.

Csak ezt el ne feledd!
Ekkor derűs marad a szíved,
arcod, szavad, „kisugárzásod“.
Ennél többet, szebbet nem tu-
dok

kívánni Neked
Krisztusban újjáteremtett,
tiszta szívvel,
Anno Domini 2022-re. (drbl)

BÁRHOL

*Bárhól vagyok, a Föld bármelyik
pontján,*

*rejtegetem meggyőződésemet:
nem vagyok idevaló.*

*Minthogyha valahonnan csak
azért küldtek volna ide,*

*hogy minél több színt, hangot,
illatot magamba szedjek,*

*kipróbáljak mindent, ami az em-
berrel megtörténhet,*

*s a megélt dolgokból-sorsokból
bűvös listát formálva*

*elvigyem őket magammal oda,
ahonnan jöttem.*

Czesław Miłosz

A szeretet cselekvő

A személyes tanúságtételben hisz Földi-Kovács Andrea Táncsics Mihály-díjas újságíró, műsorvezető. A népszerű televízióssal ifjúkori lázadásáról, útkeresésről, mély hitének forrásáról, tanítók és szentek bölcsességeiről, Credo című műsoráról (A műsor időközben megszűnt a Hír TV-ben. A szerk.) és jelen küldetéseiről beszélgettünk.

– Szívből gratulálók!

– Köszönöm, de miért?

– A napokban jelent meg a hír, hogy Önnek ítéltek a Szent Adalbert-díjat, melyet a Keresztény Értelmségi Szövetség minden évben egy

olyan személynek adományoz, aki országosan is kiemelkedő és elkötelezett munkát végez a keresztény evangelizációs küldetés területén. Mit jelent az életében egy ilyen elismerés?

– Nagyon hálás vagyok érte. A díjakra, elismerésekre általában úgy tekintek, mint megelőlegezett kitüntetésre. Igyekszem kiérdemelni őket, s méltóvá válni. Ugyanakkor megerősít a küldetésemben, ami szerint továbbra is azt teszem, ami a dolgom.

– A gyermekkorába visszautazva, milyen családi közösség vette körül?

– Szüleim egyszerű, szorgalmas emberként élték a mindennapjaikat, nem voltak gyakorló keresztények sem, mégis a legnagyobb szeretettel nevelték minket a nővéremmel. Erejükön felül megadtak mindent ahhoz, hogy az utamon elindulhassak, s ezáltal a bennem rejlő tehetséget kibontakoztathassam. Már gyermekkoromtól megmutatkozott, hogy igen nagy energiával rendelkezem, ami a határam folyamatos feszegetését eredményezte. Emellett állandó kíváncsiság és kreativitás jellemzett. Átlagon felül igényeltem a figyelmet és a szeretetet, s ha ezt nem kaptam meg, kiprovokáltam. Szüleimnek az örömeim mellett sajnos sok fejtörést is okoztam. Csendes, melegszívű nővérem teljesen az ellentétem, így két korban is közel álló lánytestvér esetében igen nagy

volt a kontraszt.

– Az életigenlő egyéniség azért sok előnnyel is jár!

– Ez attól függ, hogy miként éled az életed és milyen környezet vesz körül. Az ifjúkori kíváncsiság, a túlzott aktivitás és lázadás elsodorhatja az embert, s ha nem a hited szerint élsz, azzal bizony előidézhetsz nehéz élethelyzeteket. Rám ez utóbbi volt jellemző. Azután tizenhárom évesen, életemben először elmentem egy hit-tanórára, a lakhelyünkhöz közeli plébániára. Persze az is úgy történt, hogy elszöktem otthonról a szüleim tudta és engedélye nélkül. Ezen az első találkozáson Valaki nagyon mélyen megérintett. A Jóisten kegyelme, hogy meghallottam a hívó szavát.

– Kereste az igazságot?

– Igen, válaszokat kerestem az életem nagy kérdéseire. Érdeklődő, jó tanuló, ugyanakkor vagány – kicsit fiús – lányként állandó belső nyugtalanság jellemzett, ami később az újságírásban nyert értelmet. Ebben a hivatásban fontos, hogy az embert valóban érdekelje a környezete és empatikus tudjon mindvégig maradni. Egy beszélgetés akkor igazán jó, ha a riportter intellektuálisan és érzelmileg is képes ráhangolódni az interjúalanyra.

– Most feladta a leckét... Visszatérve az első hitbéli élményére, ki volt az a személy, aki azt a bizonyos belső káput kinyitotta a lelkében?

– Virt László, az Albertfalvi Szent

Mihály Plébánia hit-tanára. Ez a plébánia a mai napig erős és élő közösséget alkot. Gyermekkoromban Virt László egy olyan hittanos csoportot indított,

ahol vegyítette a vallásos és az ateista családból érkező fiatalokat. Ezt a egyes társaságot közösségbe szervezte, és egészen fiatal felnőtt korunkig tanított, terelgetett bennünket. Emlékszem, szabadon kérdezhettem tőle gyakorlatilag bármiről, ami az akkori érdeklődő-lázadó lelkemnek nagyon jót tett. A távolból azóta is követi a karrieremet. Egyszer, amikor már országos televíziókban dolgoztam, azt írta rólam: „Andrea már fiatalon is ugyanilyen volt. Azt mondta, amit gondolt, és azt tette, amit mondott. Ez az evangélium.” Mindig arra tanított, hogy ne formalításokban, ne üres gyakorlatokban éljem a hitemet, ha-

nem a mindennapokban. Mindezt egyszerűen, hivalkodás nélkül, jóságra és nyitottságra törekedve.

– Mestere tanítását később tudta kamatoztatni?

– A tanítása megmaradt, de szangvinikus, hullámozó ifjúkori lelkiállapotom elsősorban benyomásokra épült. Ez a hit nem volt még tudatos, kitartó, és ezért szalmalángként el is hamvadt. Amilyen pozitív amplitúddal kinyíltam az ég irányába, ugyanolyan mélyre is estem. Nagy kitérőket jártam be a későbbi életrészekben is. Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, hogy megtartott azokban az időszakokban is, amikor mindent megtettem azért, hogy elveszítsem magam. Mindig utánam nyúl, ma is, ha kezdenék eltávolodni Tőle. Fiatal felnőttként rajz és vizuális nevelés szakra jártam, mert képzőművész szerettem volna lenni. Sok mindent kipróbáltam, felfedeztem, ami egy művész életéhez társulhat. Mindent elolvastam, megnéztem és átengedtem magamon, abban a hitben élve, hogy majd ez hozza az inspirációt. Közben nem vettem észre, hogy mindez nemcsak kreatív ötleteket eredményez, hanem a lelket is rombolja. Szent Pálnál olvashatjuk, hogy az Úr, mintha meghagyott volna egy darabkát a bűneiből, ami mindig eszébe juttatja, hogy bűnös ember. Ez a kis szomorúság az én szívemben is jelen van, emlékeztet arra, hogy ki vagyok, és mit köszönhetek Jézus Krisztusnak. De éppen ebből az életpasztaletból kiindulva nem szeretnék soha többnek vagy jobbnak látszani annál, ami vagyok. És emiatt érzek együtt a kereső vagy bűnökkel, fájdalommal terhelt lelkekkel. A visszatalálás után, a harmincas éveimben mentem el bérmálkozni és bérmászentem ugyanaz az Assisi Szent Klára lett, akit a keresztségben is választottam. Csak ekkor tudtam meg, hogy ő a televíziósok védőszentje. Nincsenek véletlenek!

– Egy gondolkodó, a teremtett világot érteni vágyó embernek előbb vagy utóbb az is megfogalmazódik a lelkében, hogy mi a küldetése az életében. Az Istenhez való visszatalálása után kereste erre a választ?

– Azt hiszem, a dolgunk itt a földi létünkben a Miatyánk „legyen meg a te akaratod” sorában testesül meg a leginkább. Az embernek vannak elképzelései a világról és benne a saját feladatáról. →

Ezt lázasan keressük, pedig csak egy-

szerűen el kellene engednünk a kérdést és hagyni, hogy vezessen az

Isten afelé, amit ő szánt nekünk. Amikor kutatjuk, hogy mit akar tőlünk, akkor valójában a kereséssel kötjük le a gondolatainkat. Csak az igazi ráhagyatkozásban tudjuk megélni mindazt, amit tanított és szánt nekünk. Nem a végcél kell kutatni, hanem az utat járni. Ekkor érkezünk a jelenbe. Ez a gyermeki ráhagyatkozás a válasz mindenre.

– **Amiről beszél, egy nagyon mély és élő Isten-kapcsolatról tanúskodik...**

– A ráhagyatkozás az Istenbe vetett bizalom. Ez a legnagyobb lelki lépés egy ember életében és talán a legjelentősebb folyamat is a megtérés során. Mindezt nem egy pillanatként élem meg, aminek a végén hitem szert megterünk majd az Úrhoz, hanem egy folyamatos útnak, aminek most abban a szakaszában tartok, ami igazán hosszú lelki folyamat. Avilai Szent Teréznek több mint tíz éven keresztül tartott a kármelita kolostorban, míg az a bizonyos misztikus megtérés bekövetkezett. Azt írta, hogy ebben a szakaszban, imádkozás közben nagyon bizalmatlan volt önmagával szemben. Most ugyanezt érzem a saját életemmel kapcsolatban. Sokszor az imáimba beleszövöm, hogy Uram ne engedd, hogy megbántsalak többet. Ne engedd, hogy az én akaratom teljesüljön, s az egóm felülírja a te szándékoadat. Tudatossággal kell arra fókuszálni, hogy ebben a szakaszban az ember korlátozza magát, teljes valóját átadva Teremtőjének.

– **Hogyan tudja készé tenni magát az ember Isten hívó szavára és akaratára?**

– A Jóisten folyamatosan hív minket. A döntés csak rajtunk áll, hogy mikor nyitjuk ki számára lelkünk ajtaját. Még mielőtt bárki is azt hinné, egyáltalán nem könnyű keresztény emberként élni. Folyamatos fejlődést és szoros önkontrollt igényel, a külső hatásokról már nem is beszélve. Sok támadást éltem meg az újságírói pályám során, de soha nem vettem fel az áldozati pózt vagy éltem meg teherként ezeket. Azt hiszem, a lázadó termé-

szetem ehhez pontosan jól társult, így mondhatni élvezem is az efféle „harcokat”. Azt viszont fontos kiemelni, hogy a keresztény ember másokért él. Így a harcot nem önmagáért vívja, hanem a társaiért. Amíg ezt a saját kibontakozásomra használtam, addig bár folyamatosan mozgásban voltam, sosem éreztem örömet, elégedettséget, megnyugvást és hálát. Abban pillanatban, mikor elkezdtem másokért élni, ez teljesen megfordult. Ez a szolgálat adta meg az életem értelmét, békéjét és örömét.

– **A Credo c. keresztény értékeken alapuló műsor, aminek megálmodója, szerkesztője és műsorvezetője is volt, máig egyedülálló a köztelevíziózás történetében. Hogyan született meg ez a több százzezres nézettséget hozó műsor?**

– A tanúságtévő lelkiségre a mai korban nagy szükség van. Ez a fókuszban élő embereknek, mint amit televízióként magam is éltem, még inkább felvállalni való feladat. Minden tudáson, áldozaton és energia befektetésen túl, amit ezért a hivatásért tettem, tudom, hogy csak a Gond-

viselés segítségével juthattam el idáig. Ezért szerettem volna mindazt

a jót, amit kaptam, meghálálni. A Credo egy olyan tanúságtétel a részemről, amiben egy országos nézettségű televíziós csatornán közelebb hozhattam a keresztény hitet és értékrendet az emberek számára. A műsor kapcsán kapott visszajelzések megerősítettek az üzenetem fogadásában. Nagyon örülök, hogy téma lett a kereszténység, a nézők hozzászóltak a reverenda látványához, a közéleti témákhoz keresztény szemszögből, és rájöhetek arra is, hogy Jézus Krisztus a mindennapokban van jelen és nem csak a templomban. Ez az, ami megtarthat minket a 21. század viharos időszakaiban. Bízom benne, hogy a Credoval sikerült azt a bizonyos magot elültetnem sokak szívében.

– **A jelen fontos küldetése a Védett Társadalom Alapítvány, ami egy életigenlő, biztonságos, a hitüket, kultúrájukat és hagyományukat szabadon megélő egyének és családok közössége. Miért döntött úgy, hogy férjével,**

Földi László titkosszolgálati szakértővel és pár hasonló gondolkodású társával együtt megalapít egy ilyen nonprofit érdekképviseleti szervezetet?

– Televíziósként számos olyan hírrel és jelenséggel találkoztam, ami cselekvésre sarkallt. Sok cikk, videó és feldolgozandó téma került elém, ami mélyen megérintette a lelkemet. Akkor úgy éreztem, hogy szintet léptünk, és eljött az idő, hogy csatasorba álljunk. Ma van egy olyan globális erőter, ami az erkölcsi, biológiai és fizikai határok lebontására törekszik. Az emberi élet szent, s nekünk védenünk kell. Igenis tehetünk a magzati életek védelme érdekében, s a gyermekek testi és lelki fejlődésének megóvásáért. Mi, a Védett Társadalom Alapítvány alapítói hiszünk abban, hogy a Jóisten által teremtett világot a hit és szeretet erejével, illetve a hagyományokban gyökerező szellemi tudással felvértezve diadalmaskodhatunk az anyagelvű erők felett, melynek képviselői egyre nyíltabban és erőszakosabban kívánják kiterjeszteni a gazdasági, információs és politikai hatalmon nyugvó uralmukat.

– **Idén nyáron elkészönt a Credo c. műsortól, s ezzel együtt tizenöt év után a televíziótól is. Megtalálta az új helyét?**

– Úgy érzem igen. Most egy új szakasz kezdődött az életemben, de szeretnék továbbra is úgy élni, hogy mindig ott legyek, ahol éppen lennem kell, és azt tegyem, amit abban a szituációban tennem szükséges. Egy ideje fiatalokkal is foglalkozom, tréningeket tartok, segítve bátorítva őket. Most már ők tehetik fel nekem a kérdéseiket a világról... Ami a lelki életemet illeti, a napi reggeli szentírásolvasás megtartó erő, ami mindig visszavezet az eredeti forráshoz. Az esti imám pedig egy gyönyörű moldvai ének: „Vessünk számot hát, édes Istenem, / Hogy lelkemet ne kelljen féltenem, / Hogy lehessen bátrabban szólanom, / Midőn meg kell előtted állanom! // Színed előtt mindennap el esem, / De van nekem tenálad kezesem. / Ha megtartasz holnapi napodra, / Nem fordítom azt megbántásodra.” Isten igéje megerősít abban, ami a misszióm. A szeretet cselekvő. Azt hiszem ez a legszebb tanúságtétel.

Lonkay Márta
Átvétel a Jel újságból

Mit rejt a kagylóhéj?

Hideg januári reggel volt amikor egy ember megállt egy Washington DC-i metróállomáson és hegedülni kezdett. Hat Bach darabot játszott összesen negyvenöt percen keresztül. Ezalatt az idő alatt több mint ezer ember fordult meg az állomáson, legtöbben a munkahelyükre igyekeztek a csúcsforgalomban.

Három perc múlva egy középkorú férfi észrevette a zenészt. Lelassított, és egy pillanatra meg is állt, majd továbbcsietett. Egy perccel később a hegedűs megkapta az első egydollárosát, egy nő dobta bele a hegedűtokba anélkül, hogy megállt volna. Néhány perccel később valaki a falhoz támaszkodva kezdte el a zenét hallgatni, de kis idő múlva az órájára nézett, és továbbcsietett.

Legjobban egy hároméves kisfiú figyelt fel a zenére. Anyukája kézen fogva vezette, de a fiú megállt a hegedűst nézni. Nemsokára az anyuka továbbhúzta, de a kisfiú közben végig hátrafelé kukucskált. Ugyanez más gyerekekkel is megtörtént, kivétel nélkül mindegyik szülő továbbvezette őket.

A 45 perces előadás alatt csak 6 ember állt meg zenét hallgatni. Nagyjából 20-an adtak pénzt, de közben le sem lassítottak. Összesen 32 \$ gyűlt össze. Amikor vége lett a zenének, és elcsendesedett az állomás, senki sem vette észre a változást. Senki sem tapsolt, senki sem gratulált.

A járókelők nem tudták, hogy a világ egyik leghíresebb hegedűművésze, Joshua Bell játszott a zenetörténelem legnehezebb darabjait 3.5 millió dollár értékű Stradivari-ján. Két nappal a metróállomásbeli előadás előtt egy teltházas bostoni színházban lépett fel, ahol a jegyek átlagosan 100 \$-ba kerültek.

Ez egy igaz történet! Joshua Bell álruhás metróbeli fellépését szociológiai kísérletként a Washington Post

szervezte. Azt vizsgálták, hogy egy hétköznapi környezetben egy alkalmatlan időpontban vajon felismerjük-e a szépséget, megállunk-e hogy befogadjuk, és értékeljük-e a tehetséget egy váratlan helyzetben.

A kísérlet eredményének egyik lehetséges következtetése: ha nincs időnk arra, hogy megálljunk és hallgassuk a világ egyik legjobb zenészét a zenetörténelem legvirtuózabb darabjait játszani, vajon mi minden más mellett megyünk el észrevétlenül ugyanígy nap mint nap?

És Ön?

Egyszer egy 50 fős csoport vett részt egy előadáson. Az előadó egyszer csak megállt a beszédével, és úgy döntött, inkább egy gyakorlattal szemlélteti a mondanivalóját. Adott minden résztvevőnek egy-egy lufit, és arra kérte őket, írják rá a nevüket. Majd összegyűjtötték a lufikat, egy másik szobában.

Ezután arra kérték a résztvevőket, hogy mind menjenek be egyszerre a szobába és 5 percen belül keressék meg a saját nevükkel a lufijukat. Mindenki kétségbeesetten kereste hát a saját lufiját, lökdösődtek, totális káoszba fűlt az egész. Így végül senki nem találta meg a saját lufiját.

Most arra kérték őket, hogy szabadon válasszának egy-egy lufit, és adják oda annak a személynek, akinek a neve rá van írva. Néhány percen belül mindenkinek meglelt a lufija.

Ekkor az előadó így szólt: "Pontosan ez történik velünk az életünkben is. Mindenki kétségbeesetten keresi a saját boldogságát, nem tudván, vajon hol lehet.

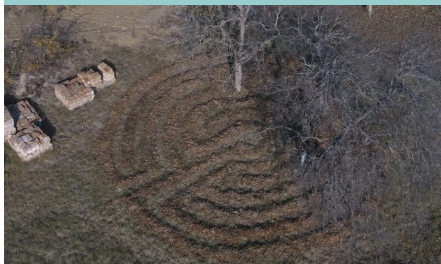
A saját boldogságunk viszont mások boldogságában rejlik. Adj másoknak boldogságot, és megtalálod a sajátod. Ez az emberi élet értelme..."

Forrás: Internet

Készítettem egy labirintust az elmúlás jeleiből, hiszen az életünk hasonlít ehhez.

Talán sokszor azt hiszed, hogy eltévedsz. Hogy feleslegessé válik minden lépted. Pedig nem. El-elakadunk, de a dolgok értelme csak egyre beljebb visz. Nagy léptekkel indulunk el, és úgy tűnik, nem nagy dolog ez az egész. Aztán jön az első elakadás... De nem baj, lépünk tovább.

Az élet valahogy ismételve tanít minket. Járjuk az idő körkörös útját, ahogyan a falevelekben is a tavasz és a nyár erői nehézkednek lefelé, hogy azután évről évre földdé váljanak. Körforgó ismétlés minden. És mégis haladunk előre. Csak nem az egyenes adja meg biztonságérzetünket. Az út nem kiszámítható. De ott él bennünk az a tudás vagy sejtés, hogy ez az egész tart valahová.

Aztán eljön egy pont, amikor azt hisszük, hogy már a célnál vagyunk, de kiderül, hogy éppen távolodunk tőle. Mintha köddé vált volna maga az út. Minden emberi életben eljön az a bizonyos kanyar, amikor mindent újra kell értelmezni. Csak megyek előre, de úgy, mint aki nem tudja, hogy honnan hova tart. Az élet kanyargós ösvényein egyre messzebb és messzebb kerülök az álmaidtól. Lassan rájövök, hogy semmi sem valóságos abból, amit én gondolok. Nem az vagyok, és nem oda tartok, amit magamnak, magamból alkottam, hanem ez az egész út a szívemből indult el.

Ekkor egy hirtelen pillanat befordít a célba, pont akkor, amikor ezt nem is gondolnám. Megtaláltam a közép-pontot. Gyönyörű dolog élni, és rábukkanni arra, hogy van értelme.

Fekete Ágnes
Átvétel a TeSÓ Blogtól

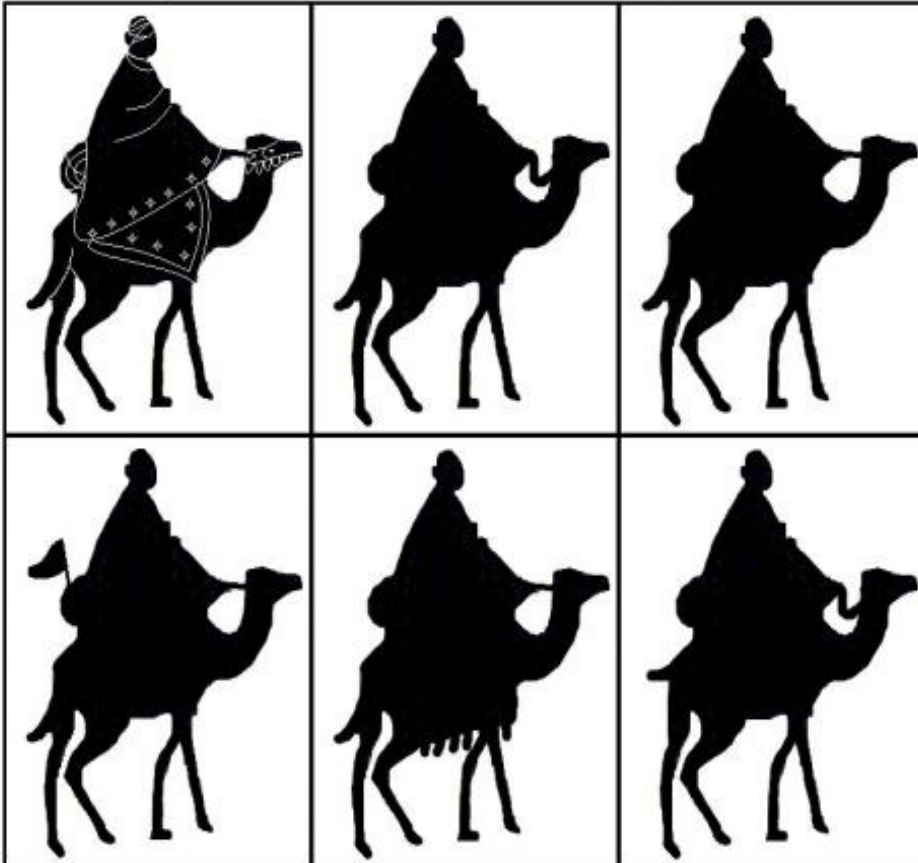
<https://www.youtube.com/watch?v=NttZVpVoHE8&t=96s>

G y e r m e k o l d a l

„Tevék áradata borít majd el.” Iz 60,6

Melyik kép azonos az elsővel?

Foci az öreglaki hittanosokkal

Nagy örömmel fogadtuk, amikor Lóránt atya foci-meccsre hívott minket Öreglakra. A délelőtti órákban indultunk heten a kisbusszal, hogy az ottani hittanosokkal megmérkőzzünk.

Miután odaértünk Öreglakra, láttuk, hogy az idő bizony nem a legkedvezőbb, de ez nem vette el a kedvünket. Az ottani műfüves pálya eléggé csúszott.

Az öreglakiak nagyon jól játszottak, nyertek is két góllal. Nagyon jól éreztük magunkat a hideg ellenére is.

A meccs után barátkozgattunk az ottani hittanosokkal. A focira kilátogató szülőktől teát, kekszet és szaloncukrot kaptunk.

Reméljük, legközelebb is lesz ilyen focimeccs.

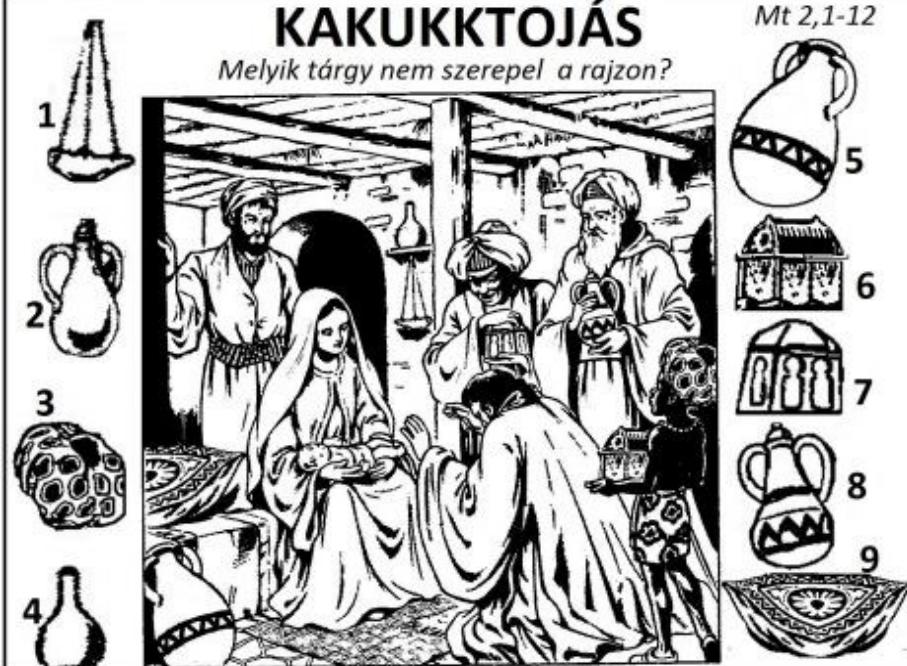
Rigó Dominik
Szőlősgyőrök

KAKUKKTOJÁS

Melyik tárgy nem szerepel a rajzon?

Mt 2,1-12

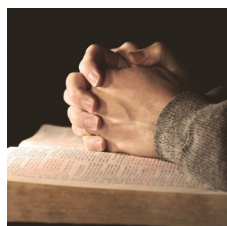
Csocsó- pingpong-
biliárd- teremhoki-
verseny január 29-
én!

Részletek a hittanóra-
kon!

Előttünk áll egy új év, új lehetőségekkel. Legyünk más emberek jövő ilyenkorra. Az egyéb fogadalmak mellett idén határozzunk el egy lelki dolgot is, amivel közelebb kerülhetünk a jó Istenhez. Az alábbi kategóriák ötletekkel próbálnak segíteni a lelki élet elmélyítéséhez. Ha csak egyetlen egyet választunk ki és megvalósítjuk, jövő ilyenkorra lelkileg új emberek leszünk.

1. Több idő az imádságban

Egy atya fogalmazta meg egyszer: milyen szörnyű volna, ha a házastársunknak, szerelmünknek úgy nyilvánítanánk ki a szeretetünket, hogy reggel és este felolvassunk neki egy verset, aztán csinálnánk a saját dolgunkat nélküle egész nap... És milyen sokan még ma is így vagyunk: elmondjuk az esti és reggeli verses

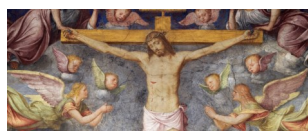
imánkat, esetleg kéréseinket, és ez minden Krisztussal töltött időnk. Fedezzük fel, hogy Krisztussal együtt lenni jó. Jó dolog odaadni egy kis

időt – késő este vagy hajnalban, éjszaka... Jó dolog ülni, gyertyát gyújtani, gondolkodni Vele, Róla, vagy csak úgy együtt lenni csendben. Olvasni a Szentírásban szavait, kiönteni Neki a lelkünket, hálát adni, bocsánatot kérni, sírni, nevetni, tanácsot kérni. Hallgatni a csendben, hogy mit mond nekünk. Rózsafüzérben átélni az életét, vagy igazán átélve elmondani megtervezett imákat. Megérezni, ahogyan a szívünk tájékát átjárja az a meleg szeretet, ami Tőle jön ilyenkor. Megtanulni egy új imát. Imádságokat keresgélni, olvasgatni. Rendszeresen imádkozni valaki(k)ért. Elmondani a zsolozsma valamelyik részét. Vagy napközben, harangszókor az Úrangyalát. Szentségimádáson együtt lenni Vele. Minőségi időt adni NEKI, aki a legjobban szeret. Válasszunk valamit, amire leginkább hívtást érzünk, válasszunk hozzá egy

betervezett időt is – hatalmas kegyelmeket fogunk kapni általa.

2. Egy misztérium közelebről

Biztosan van olyan dolog, ami egy kicsit foglalkoztat, vagy kíváncsivá tett már a hitéletünkben. Menjünk utána, tudjunk meg róla többet. Ez lehet egy misztérium, lehet egy szent, lehet egy ünnep, vagy bármi, amit jó lenne jobban megismerni. Talán szívesen megtudnánk többet a Rózsafüzérről. Vagy a Szentlélek titkáról. A Pünkösdről, az Úrnapijáról, a Szeplőtelen fogantatás ünnepéről. A Szűzanyáról, az Oltáriszentségről, a szentáldozás szabályairól, a szent-

gyónásról, a liturgiáról vagy az egyházzene-ről. Va-

lamelyik szentünkről. Szent Ferencről, Szent Antalról, Szent Mónikáról, Szent Ritáról. Lisieux-i Szent Terézről. Vagy a pápáinkról. És megéltük-e már a húsvét titkát úgy, hogy részt vettünk a szent három nap minden szertartásán? Felfedeztük-e a szentségimádás forrását? Vettünk-e részt lelkigyakorlaton? Jártunk-e zárándoklaton? Válasszunk egy dolgot, és merüljünk bele mélyebben. Előbbre fog vinni a lelki életben.

3. Egy idézet a Bibliából

Kevesen vagyunk, akik rendszeresen olvassuk a Szentírást. Ha eddig keveset forgattuk, ismerkedjünk vele. Nézzük meg, milyen fejezetei vannak, vegyük észre, hogyan kell keresgélni benne, mit jelölnek a számok, amivel egy-egy idézetet jelölnek. A Biblia tele van gyönyörű idézetekkel: keressünk olyat, ami megszólít, ami leginkább az életünkre illik. Vannak, akik egy-egy kérdésükkel találomra kinyitják a Bibliát, és az adott oldalon keresnek egy választ. Vannak, akik azt mondják, ez értelmetlen – ám mégis több értelme van, mint horoszkópokat böngészni. Szent Ferenc, mielőtt legelső testvérét befogadta, a Szentírást ütötte fel háromszor, hogy megkérdezze az Urat, mit tegyen. Ha még nem olvastunk soha semmit, azt tanácsolják, érdemes legelőször János első levelét elolvas-

ni. Azután az evangéliumokat és Pál leveleit. Egész biztos találunk benne olyat, ami megragad minket, vagy olyan szakaszt, amit életünk mottójának választhatunk, vagy csak választ fog adni egy bennünk lévő kérdésre. Írjuk ki magunknak ezeket a szaka-

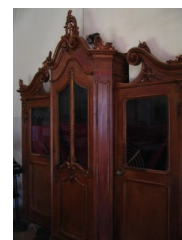

szakokat, tegyük olyan helyre, ahol gyakran látjuk. Gyakorlott Szentírás-

olvasók elhatározhatják, hogy elolvassák végre a kevésbé ismert részeket, vagy hogy minden hónapra/hétre választanak egy igét, amit megpróbálnak az életükben is megélni az adott időszakban. Hamar rá fogunk jönni, hogy a Szentírás nem egy egyszerű könyv, hanem egy élő üzenet, ami személyesen nekünk szól az Atyától. Utána nem tudjuk többé letenni.

4. A lélek tisztasága

Jól esik megfürödni egy fárasztó vagy mozgalmas nap után. Jól esik kezét mosni, ha bepiszkoltuk magunkat. Jól esik illatos, tiszta ruhába bújni, ápoltnak lenni, vágyunk rá. Egy gondozott kert, ahol virágok illatoznak, ugyancsak vonzóbb mint egy gazos udvar. Jó emberek vagyunk, de vajon tisztaság van a szívünkben, lelkünkben? Vannak-e képmutatásaink, helytelen vágyaink, szoktunk-e csúnyán beszélni, mondtunk-e rosszat valakiről? Ezek nem tűnnek nagy bűnöknek, talán nap mint nap találkozunk ilyesmivel, mégis talán a legjobban veszélyeztetik a lélek tisztaságát. Tudok-e megállni egy pillanatra? Tudok-e magamra nézni úgy, ahogy Isten nézne rám? Tudok-e továbbmenni úgy, hogy elhatározom, elhagyom ezeket a gyengeségeket legalább az egyikét? Be tudom-e látni, hogy egyedül nem vagyok rá képes, csak Istennel együtt? Merek-e Rá hagyatkozni? Merek-e a szem-

elé kerülni, ha elbuktam? Hiszem-e, hogy bármit tettem, mindig van újrakezdés, újra felállás? És ha kérem Őt, segít jobbnak és tisztábbnak lenni?

Elhatározhatom, hogy gyakoribbá teszem a szentgyónásaimat, rendszeressé teszem életemben a lelkiismeretvizsgálatot. Bűnbánatot tartok, bűnbánati imákat imádkozom, böjtölök, vagy lemondok valamiről köszönetképpen, aminek a helyébe Istent teszem. Ha csak egyetlen gyengeséget le tudok győzni, az az egész lelkemre hatással lesz: ahogyan a hálóznak egy pontját ha felemelem, a többi is jön vele.

5. Krisztus szeme

Embereknek van a legnagyobb szerepe az életünkben. Az emberi kapcsolataink nehezek, bántjuk egymást, haragot tartunk, hálátlanok vagyunk, nem tudunk bocsánatot kérni vagy megbocsátani. Vannak, akiket nem szívlelünk, akiket kibeszélünk, akiknél ha titokban is, de jobbnak tartjuk magunkat. Elfáradunk abban, hogy

odafigyelünk a másikra, elfogy a türelmünk,

amikor valakinek a természete próbára tesz. Mégis: Krisztus mindannyiunkért meghalt, azért is, aki nap mint nap káromolja őt és azért is, aki ellopja valamilyen értékünket. Annak is éppúgy meghallgatja imádságát és örül a megtérésének, mint az anyémnek. Egy picit se jobban vagy kevésbé. Ugyanannyira szereti, mint engem. Tudok-e úgy nézni az emberekre, ahogyan Jézus néz rájuk?

Imádkozzam és kérem az Ő szemeit, hogy képes legyek rá. Hogy ne bioakadályt lássak egy lelassult idős emberben, ne ítéljem meg azt, aki erkölcstelen életet él, aki más mint én, aki nem ismeri Krisztust. Ne pletykáljak a háta mögött senkinek, ne mondjam, hogy nem tudom elfelejteni a megbántást, hogy nem tudok megbocsátani, mert Krisztus meg tud bocsátani. Elhatározhatom, hogy nem viszonzom a rosszat rosszal. Áldást mondok azokra, akik megbántottak. Imádkozom azokért, akik bűnt követtek el, ellenem vagy mások ellen, vagy imádkozom azokért, akikkel nehezen értek szót, akiket nem kedvelek.

6. Megelégedettség és meg-

osztás

Vajon a végtelenül jóságos Isten, amikor a világot megalkotta, nem azt akarta-e, hogy teremtményei ne szenvedjenek hiányt semmiben? Isten jót akar nekünk ma is azzal, amit ad. Mindannyiunknak tehát Isten elgondolása szerint van része a javakból, – az ember az, aki úgy gondolja, hogy neki még több kell, és a másét is magának akarja. El tudom engedni a birtoklás vágyát és az önzést, amivel magamnak akarok még olyan dolgokból, amikkel már rendelkezem? Felismerem-e, hogy szigorúan véve, minden, amiből többet veszek el, mint amennyi szükséges számomra, azt valaki mástól veszem el? Tudok-e lemondani a második adag ennivalóról, a második szelet süteményről, a többedik lábbeliről, ruházati vagy elektronikai cikkről? Van-e feleslegem, amit értelmetlenül tárolok? Meg tudom-e osztani másokkal a javaimat? A lakásomat, az ételmezt, a ruháimat, az autót? Tudok-e lépni az egyszerűség felé, megelégedni a szükségessé, továbbadni ingyen azt, aminek más talán örülne? Tudok-e támogatni nálam szegényebbeket? Tudom-e megosztani az időmet olyanokkal, akiknek az idő a vagyonuk? (pl. egyedül élő családtagok) Van-e olyan ember a környe-

zetben, akinek bármiben segíteni tudok? Akár a vagyonommal, vagy ha ilyenem

nincs, akkor a tudásommal, képességeimmel, imádságommal vagy az időmmel?

7. Hétköznapi szentmise

Egy atya prédikálta egyszer, hogy nem az a luxus, amikor drága sportkocsival járunk dolgozni, hanem amikor meg tudjuk valósítani, hogy hétköznapi is eljárnak szentmisére. Élethelyzettől – és lakóhelytől – függően ez lehet nagyon nehéz, de biztos, hogy találunk azonnal több akadályt is, amit az útjába állíthatunk. A gonosz lélek is mindent elkövet, hogy ezt ne tudjuk megtenni. A vasárnapi szentmisék életünk legnagyobb forrásai. A hétköznapi szentmisék még inkább. Mennyire más úgy kezdeni – vagy befejezni – a napot, hogy az Úr

békéje a szívünkben van, és testével táplált minket. Ellát minket egy olyan titkos erővel, amitől könnyebben álljuk a sarat, amitől kedvesebbek, türelmesebbek, szeretettel teljesebbek leszünk. Lehet, hogy nincs időnk, lehetőségünk arra, hogy minden nap szentmisére menjünk: de bizonyára képesek vagyunk találni egy olyan napot a héten, amikor meg tudnánk valósítani. Azt gondolhatjuk, hogy elvesz abból a kevés időnkéből, ám ha gyakorlattá tesszük, hamar észrevesszük, hogy százszorosan kapjuk vissza kegyelmekben az odaajándékozott időt. Keressünk egy napot a héten – akár hét közepén – és egy elérhető templomot, ahol reggel vagy este be tudunk térni egy szentmisére.

Lámpagyújtogato.hu

Csendes pohárköszöntő

Nem kívánok senkinek se különösebben nagy dolgot. Mindenki, amennyire tud, legyen boldog, érje el, ki mit szeretne, s ha elérte, többre vágyjon, s megint többre. Tiszta szívből ezt kívánom! Szaporodjon ez az ország emberségbe', hitbe', kedvbe', s ki honnan jött, soha-soha ne feledje. Mert míg tudod, ki vagy, mért vagy, vissza nem fognak a kátyúk... A többit majd apródonként megcsináljuk. Végül pedig azt kívánom, legyen béke, gyönyörködjünk még sokáig a lehulló hópihébe'!

Kányádi Sándor

Filmek novemberben

Szerdánként (mint mindig júniusban és novemberben) filmet nézünk a plébánián. Csak azt ismételhetem, amit Kristóf is írt a ministráns ki-rándulásról a múlt havi lapban: bán-hatja az, aki nem vett részt benne. Szívszorító, elgondolkodtató, lelket simogató élményben volt részünk.

Elsőnek a Megmentőm a fény című amerikai filmet láttuk. Dannion, durva férfi, rettegnek tőle. Egy este beáll nála a klinikai halál, de visz-szatér. A halál-közeli élmény egész személyiségét megváltoztatja. Meg-próbál jó útra térni, de ez nem is annyira egyszerű...

A következő héten Jerzy Popiełusz-ko lengyel pap életével ismerked-tünk meg. Hívek ezrei gyűltek ösz-

sze a szentmiséin, hogy meghall-gassák hazafias prédikációit. A kommunista uralom minden esz-közzel megpróbálta elhallgattatni a fiatal papot. Végül megölték, és holttestét a Visztulába dobták. Vértanú halála előtt néhány órával mondta: „Imádkozzunk, hogy men-tesek legyünk a félelemtől, a rette-géstől, de mindenekelőtt a bosszú-vágytól és az erőszaktól!” Érdemes elgondolkodni azon (főleg azoknak, akik ma nosztalgiával gondolnak vissza a szocializmus éveire), hogy ez az esemény mindössze néhány évvel a rendszerváltás előtt tör-tént...

Ezután a Bakitha Szent Jozefináról készült két részes filmet néztük meg. Szudánban született, szörnyű élményeket élt át, mind fizikai, mind erkölcsi értelemben, megta-pasztalta a rabszolgák megaláztatá-sát és gyötrelmeit. Bár sokat szen-

vedett, tiszta lelkű és derűs tudott maradni, semmi gonoszság vagy rosszindulat nem volt benne. Ké-sőbb Olaszországba került, ott sze-rezte első ismereteit Istenről, akit gyermekkor óta „ott érzett a szívé-ben, anélkül, hogy tudott volna ró-la”. 1890-ben felvette a keresztény beavatás szentségeit, és a Josephin nevet kapta. Pár év múlva kanosszi-ánus nővérként tett fogadalmat. Élete során mindig az tette boldog-gá, ha másokon segíthetett. „Semmije sem volt, mégis minde-nét odaadta másoknak.”

Vajon így karácsony táján van-e bennünk csak egy kis töredéke Ba-kitha jóságának, derűjének, segítő-készségének?

És „ha elmúlik karácsony”...?

Huszár Rita
Lengyeltóti

ÓDA II. JÁNOS PÁL 80. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Hitünkben ingadozók, im, hozzád járulunk,
hogy életed példájával ma és a jövő időkben
erősíts bennünket és szabadíts meg a félelemtől.
A Te időd a XX. század, amelyet tirannusok neve
s ragadozó államaik semmibe bukása jelzett.
Te előre láttad, hogy ez utóbbi elkövetkezik.
Remélni tanítottál bennünket, mondván:
a történelemnek Krisztus az egyetlen ura.
Az idegenek csak találgatták, honnan a wadowicei
klerikusban e rejtett erő. A haladás és pénz által
el nem ismert költők s imáik, próféciáik – mind
semmi volt,
s rangjuk bár a királyokéval ért volna fel,
akkor is Rád vártak volna, hogy helyettük elmond-d,
urbi et orbi
: a történelem nem káosz, hanem összhang.
Pásztorunk vagy Te, ki akkor érkezted, mikor az
istenek
eltávoztak körünk-ből. A város fölött Arany Borjú
fénylett,
s a védtelen tömegek gyermekeiket áldozták föl a
képernyők véres Molochjának. S a levegőben
iszony
és megfogalmazatlan panasz úszott,
mert a hit akarása nem egyenlő a hittel.
S hirtelen, mint a reggeli misére hívó harang,

megzendült, csodaként, ellenállásod hangja,
s az emberek egymást kérdezték,
hogyan lehetséges az, hogy a hitetlen államok
fiai így ünnepelnek Téged, fej fej mellett
tolognak a tereken, várják a kétezer éves üzenet
meghirdetését, s a földi Helytartó lábához omlanak,
aki szeretetet áraszt a nemzedékekre.
Velünk vagy, s most már örökre velünk maradsz.
S velünk leszel akkor is, mikor a káosz erői megje-
lennek,
az igazságot birtokolók bezárkóznak templomaikba
és csak a kételkedők maradnak hűségesekek. Képed
az otthonaink falán nap mint nap emlékeztetni fog
bennünket:
mire képes az egy ember is, s hogyan testesül meg
a szent fogalma.

Czesław Miłosz

(Tudjuk, hogy a 2022-es esztendő nem kerek évfor-dulója a Nagy Pápa születé-sének vagy halálának. De a költemény-ben megfogal-mazott gondo-latok fölöttébb elgondolkod-tatóak! A szerk.)

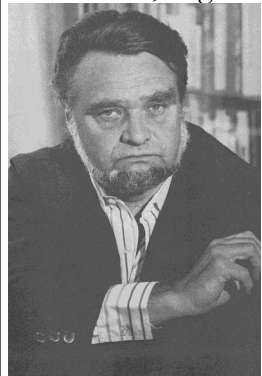

Igen

A fekete folyosón nem égett lámpa. A kórtermek fölött kis kék fény rezgett. Az ügyeletest fölkeltek. „Dabas mellől hozták a mentők...” „Ilyenkor? Mi van vele?” „A hasát fájlalja... görcsöl...”

Az orvosnő előtt feküdt a férfi. Nem nyögött, nézett. Felsőteste domborulata fehér volt. „Szép férfitest” – még ez is megfordult az orvosnőben, pedig sose szokott ilyeneket gondolni. Megtapintotta a hasát, kőkemény volt.

– Azt mondta a doktor úr, vegyek be hashajtót... – kék szeme nézett. Az orvosnő mellette ült, fogta a kezét. Izzadt a férfi feje.

– Bevettem, rendesen. Kamillateát rendelt azután. Nem jött el, csak a feleségemmel

üzente. Ittam, naponta háromszor. De nagyon rosszul éreztem magam. – Elhallgatott, pedig folyamatosan akarta mondani. Összeszorította a fogát.

– Értem – mondta az orvosnő.

A férfi lehunyta a szemét, remegett a szemhéja. Soká maradt így.

– Aztán Enteroseptilt vagy mit küldött. Azt szedtem két napig, de már nagyon rosszul vagyok – halkan beszélt.

Kőkemény volt a hasa, a doktornő átszólt a sebészetre. „Persze. Tíz perc alatt kész a műtő. Remélem.” – A másik hang kissé megnyugtatta. Letette a kagylót, fogta a sima bakelitet, állt egy fél percig. Oda ment a beteghez.

– Meg fogják operálni.

Biztos, hogy sikerülni fog, jó, hogy idejében jöttek...

– Igen.

Ült a beteg mellett. Nézte. Az elnézett az ablak felé, a függöny mögött derengett.

Öt órára volt kész a műtét, a férfi meghalt. Az orvosnő az íróasztal mellett ült, leírta. „35 éves férfitbeteg... 8 napja kezdődtek a panaszai...” – közben a férfi arcát látta maga előtt, domborodó mellkasát, fehérén világított, szavakat hallott, értelmes sorrendben a tea, az orvosság, az orvos, az igen. Ez a szó volt az utolsó szava. – „... nagy fájdalmai...” „nagy fájdalmai... nagy...” ilyesmi. Az volt benne: beálltam a természet rendjébe, elfogadtam a természetet, éltem a természettel, nagy fájdalmaim voltak. Nem volt rossz az élet. Egyszerű volt. Mint a kő, mint a főtörzs horzsolása... Badar volt, értelmes volt. Kemény. – A határban meg növekedett már a napraforgó, kukorica. Az egész határ megnövekedett.

Az asszony sírt, nem értette pontosan, csak azt, hogy befejeződött a fájdalom.

– Nagyon kínlódtam az utolsó este... gondoltam, nem mehet az így... behoztam... Mít tetszik gondolni? Annyi baj van odahaza, a két gyerek se tudja, mihez kezdjen egyedül. Nekem hatra kéne dolgozni mennem, még késve beérnék a hazaszaladhatnék... Vagy esetleg itt maradjak. Úgy itt maradnék... csak pihenni egy kicsit, leülni... Hatra kell bemennem, a gyerekekhez aztán hazaszaladnék... Nem is tudom... – állt, kezében a zsebkezdővel, az előbbinek a párja. Ugyanolyan. Lassan világosodott. Fölhúzták az ügyeletesszobárolóját, az egész szoba szebb lett, csillogóbb, fájóbb.

– Maradjon itt. Lepihen egy-két órára, itt nem zavarják...

– Igen.

Gyurkovics Tibor

Példátlan vádemelés: gyűlöletbeszédnek minősül a házasságról szóló bibliai tanítás

Finnországban vádat emeltek egy püspök és egy parlamenti képviselő ellen, amiért ragaszkodnak a szexualitás és a házasság keresztény felfogásához.

Gyűlöletbeszéd vádjával indult eljárás Päivi Räsänen parlamenti képviselő és Juhana Pohjola evangélikus püspök ellen egy 2004-ben megjelent kiadvány miatt, amelyet Räsänen írt és Pohjola adott ki. A 24 oldalas füzet a keresztény házasságteológia alapjait ismerteti, mely szerint a szexualitás helye kizárólag a házasság, amely egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. Räsänen ellen már korábban is vádat emeltek, amiért Twitteren egy bibliai idézetet tett közzé. A finn ügyészség szerint a szexualitásról szóló évezredek keresztény tanítás „gyűlöletre uszít” és sérelmes a kormány által privilegizált csoportokra nézve. Ugyanakkor mind Räsänen, mind Pohjola megerősítette, hogy „Istentől kapott méltósága, értéke és emberi jogai vannak minden embernek, ideértve mindazokat, akik az LGBTQ közösséggel azonosulnak.”

A bírósági tárgyalást 2022. január 24-ére tűzték ki. Amennyiben a bíróság megállapítja a gyűlöletbeszéd tényállását, a vádlottak pénzbüntetéssel és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntethetők.

Rod Drehernek adott interjújában Räsänen elmondta, hogy a rendőrök órákon át faggatták, és a keresztény felfogást gondolatbűnként kezelték. Közleményében hozzátette: a rendőrség nyíltan elismerte, hogy értelmezésük szerint a finn törvények alapján a Biblia publikálása gyűlölet-bűncselekmény.

Paul Coleman, a védelmet képviselő emberi jogi ügyvéd rámutatott: „...ez az első eset, hogy keresztények ellen bűnvádi eljárás indul azért, mert kifejtik bibliai nézeteiket. ...Ez példátlan. Európában eddig nem láttunk ilyen szintű támadást a szólásszabadság ellen, ezért rendkívüli jelentőségűek ezek az esetek, nemcsak a finn nép, Päivi Räsänen és a püspök, hanem egész Európa számára. Ha egy törvénykezésben ennek teret adnak, akkor nem kérdés, hogy mást is találkozni fogunk vele.”

Minden európai és nyugati országnak megvan ezek a gyűlöletbeszédre vonatkozó – szovjet mintán alapuló – törvényei, amelyeket Coleman alvó törvényeknek nevez. „Más országokban is bármikor felhasználhatják őket ugyanúgy, mint Finnországban. A polgároknak fel kell lépniük ezekkel a törvényekkel szemben, és el kell érniük, hogy megszüntessék őket” – figyelmeztet az ügyvéd.

párKatt.hu (Forrás: The Federalist /2021/11/23)

SZOMJAZOM RÁD – levél Teréz anyától

Az alábbiakban egy imádságot adunk közre. Alapját Urunk Jézus Krisztus szavai adják, melyeket Kalkuttai Szent Teréz anyának mondott. Tulajdonképpen egy levél, melyet Teréz anya ad át nekünk.

“Jézus Isten, ezért az ő szeretete és szomja végtelen. Ő, aki a világ-egyetem Teremtője, kérte teremtményeinek a szeretetét. Szomjazza a mi szeretetünket... Ezek a szavak: “SZOMJAZOM” ... vajon visszhangra találnak-e a lelkedben?

SZOMJAZOM RÁD

Ez az igazság. Szíved ajtajánál állok éjjel-nappal. Akkor is, ha éppen nem figyelsz rám, vagy amikor kételkedsz abban, hogy én állok ott, én akkor is ott vagyok: várom válaszod legapróbb jelét, a legkisebb utalást arra, hogy meghívsz, és én beléphetek. Szeretném, ha tudnád, hogy akár hányszor csak meghívsz engem, mindig eljövök, kivétel nélkül. Csendben jövök, láthatatlanul, de végtelen erővel és szeretettel, elhozom lelkem számos ajándékát. Elhozom irgalmamat, azt a vágyamat, hogy megbocsássak neked és meggyógyítsalak, olyan szeretettel jövök, amely meghaladja felfogóképességedet. Minden részletre kiterjedő szeretettel, olyan hatalmas szeretettel, mint az a szeretet, amelyet Atyámtól kaptam: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.” (Jn 15, 9) Azzal a vággyal eltelve jövök, hogy megvigasztaljalak téged, és erőt adjak neked, hogy felemeljelek és bekötözzem minden sebedet. Elhozom neked világosságomat, hogy eloszlassam sötétséged és minden kétegyedet. Azzal az erővel jövök, amely lehetővé teszi számomra, hogy hordozzalak téged. Kegyelmemmel jövök, hogy megérintsem a szívedet és átalakítsam az életedet. Békémel jövök, hogy megnyugtassam lelke-

det. Úgy ismerlek, mint a tenyeremet. Mindent tudok rólad. Még a hajad szárait is megszámoltam. Az életedből semmi sem jelentéktelen a számomra. Követlek az évek során, és mindig szerettelek, még akkor is, amikor elkóboroltál. Ismerem minden egyes gondodat. Ismerem szükségleteidet és nyugtalanságaidat, és igen, ismerem minden bűnödöt.

De újra elmondom neked, hogy szeretlek, nem azért, amit tettél vagy amit már nem teszel, hanem önmagadért, azért a szépségért és méltóságért, amit Atyám adott neked azzal, hogy a saját képmására alkotott téged. Erről a méltóságról gyakran megfeledkezted, ezt a szépséget a bűnökkel elhomályosítottad. De én úgy szeretlek téged, amilyen vagy, és véretem ontottam, hogy megmentse-

lek. Ha csupán csak hittel kérlelsz engem, kegyelmem megérint majd mindent, ami változtatásra szorul életedben: erőt adok neked, hogy megszabadulj a bűntől és annak minden pusztító hatalmától.

Tudom, hogy mi lakozik a szívedben, ismerem magányodat és minden sebedet, ismerem az elutasításokat, az ítéleteket, a megaláztatásokat, mindezt eléd hordtam. És mindezt érted hordoztam, hogy osztozhass erőmben és győzelmemben.

Mindenekfelett tudom, hogy szükséged van a szeretetre, hogy mennyire szomjazol a szeretetre és a gyengédségre. De mégis, hányszor fordult elő, hogy nem sikerült kielégíteni szomjúságodat, hogy önzéssel kerestted ezt a szeretetet, hogy múltól élvezetekkel, vagy a bűn még nagyobb ürességével próbáltad meg betölteni a benned lévő űrt.

Szomjazol a szeretetre?

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és

igyék...” (Jn 7, 37) Én oltom szomjaidat és betöltelek téged.

Szomjazol arra, hogy szeressenek? Jobban szeretlek, mint azt el tudnád képzelni ... egészen annyira, hogy meghalok érted a keresztfán.

SZOMJAZOM RÁD. Igen, ez az egyetlen módja annak, hogy megpróbáljam leírni az irántad érzett szeretetemet.

SZOMJAZOM RÁD. Szomjazom arra, hogy szeresselek és hogy te is szeress engem. Annyira értékes vagy nekem, hogy szomjazom utánad. Jer hozzám, és betöltöm a szívedet és meggyógyítom a sebeidet. Új teremtéssé teszek, és békét adok neked még a megpróbáltatásaidban is.

SZOMJAZOM RÁD.

Soha nem szabad kételkedned irgalmamban, megbocsátás iránti vágyamban, vágyakozásomban, hogy megáldjalak és benned éljem az életemet, és hogy elfogadjalak, akármit is tettél.

SZOMJAZOM RÁD.

Ha úgy érzed, hogy keveset érsz a világ szemében, az nem számít. Nincs senki, aki a világon érdekelne engem, csak te.

SZOMJAZOM RÁD.

Nyílj meg előttem, gyere hozzám, szomjúhózz utánam, add nekem az életedet. Be fogom bizonyítani neked, hogy mennyire fontos vagy az én szívemnek.

Hát nem veszed észre, hogy Atyámnak már megvan a tökéletes terve arra, hogy átalakítsa életedet, egészen a jelen pillanattól kezdve? Bíz bennem! Kérj engem minden nap, hogy lépjek be és vegyem át életed irányítását, és én megteszem.

Mennyei Atyám előtt ígéretet teszek neked arra, hogy csodákat fogok tenni az életedben. Miért cselekszem így?

Mert SZOMJAZOM RÁD.

Csak azt kérem tőled, hogy teljesen bízd magadat rám. A többi az én dolgom. Ettől a pillanattól kezdve, mostantól kezdve, látom a helyet, amelyet Atyám készített a számodra a Királyságomban.

Ne feledd, hogy zarándok vagy ebben az életben, aki hazafelé utazik. A bűn soha nem elégíthet ki téged, vagy nem hozhatja el a békét, amit keresel. Minden, amit rajtam kívül keresnél, csak még üresebbé tett, ezért ne kösd magadat e világ dolgaihoz; és ami a legfontosabb, ne fuss el előlem, amikor elesel.

Jer hozzám késelem nélkül, mert amikor átadod nekem a bűneidet, azt az örömet is megadod nekem, hogy Megváltód lehetek. Nincs semmi, amit ne tudnék megbocsátani és meggyógyítani; ezért jöjj most, és tedd le lelked terheit.

Nem számít, milyen messzire kóboroltál el céltalanul, nem számít, milyen gyakran feledkeztél meg rólam, nem számít, hány keresztet viselsz ebben az életben; azt akarom, hogy mindig emlékezz arra, ami sohasem fog megváltozni.

SZOMJAZOM RÁD – csak rád, úgy, ahogyan vagy.

Nem kell megváltoznod ahhoz, hogy hihess az Én szeretetemben, mert éppen az ebbe a szeretetbe vetett bizalmad változtat majd meg téged. Megfeledeksz rólam, és én mégis kereslek téged a nap minden pillanatában – szíved ajtaja előtt állok és szólítalak.

Nehéz ezt elhinned? Ha igen, nézz a keresztre, nézz az én szívemre, amelyet érted átszúrtak. Nem értetted meg a keresztet? Akkor hallgasd meg újra a szavakat, amelyeket ott mondtam, mert világosan elmondják neked, miért viseltem el mindezt érted: **“....SZOMJAZOM” (Jn 19, 28).**

IGEN, SZOMJAZOM RÁD.

Ahogy a zsolttár többi része, amit imádkoztam, ezt mondja rólam: “Vártam, hogy valaki megszán, de nem akadt senki, nem volt, aki megvigasztalt volna.” (Zsolt 69, 20). Egész életemben vágytam a te szeretetedre. Soha nem szüntem meg keresni szeretetedet, és vágytam arra, hogy viszonszeress engem. Sok mindent kipróbáltál, midőn a boldogságra törekedtél. Miért ne próbálnád meg, hogy megnyitod előttem a szívedet, most azonnal, jobban, mint eddig bármikor?

Amikor végre kinyitod szíved ajtaját, és végre közeledsz, akkor újra és újra hallani fogod, hogy azt mondom, nem is emberi szavakkal, hanem lélekben: “Nem számít, mit tettél, én magad miatt szeretlek téged. Jöjj hozzám nyomorúságoddal és bűniddel, bajaiddal és szükségleteiddel, és minden vágyaddal, hogy szeresselek.

Szíved ajtajában állok és szólítalak...

Nyílj meg nekem, mert SZOMJAZOM RÁD... “

„Prédikálás” filmekkel – Magyar Passió

„A filmet látni kell a fiatal generációnak, hogy tudják meg, miért kell nekik arról beszélni, amiről a nagyszülei, dédszülei egy szót sem szólhattak...” Nem vagyok filmkritikus. A film megítélésével kapcsolatban sajátos értéket alakítottam ki. Nekem az a fontos, hogy foglalkoztat-e az adott téma a vetítés után is esetleg annyira, hogy kutakodjak utána, van-e olyan mondanivalója, amit a gyermekeimnek és unokáimnak is feltétlenül továbbadnék, mert e nélkül a történelmi tudásuk hiányos lehet. Az alkotás jelentőségét mutathatja az is, ha „felkavarja a vizet”, és egyesek eszevesztett támadásba lendülnek. Nos, az Eperjes Károly rendezte „Magyar passió” című film ilyen! Még szinte alig kezdték vetíteni a mozikban, a negatív kritikák bizonyos fórumokról már meg is érkeztek...

Édesanyám a Szatmári Irgalmas Nővérek által vezetett Miskolci Érseki Római Katolikus Leánylíceum és Tanítóintézetben végzett. Apáca nevelőit imádságos szeretettel emlegette, hiszen a tanítványaiknak életre szóló útmutatást adtak, hogyan lehet hitben megerősödni, szeretetben boldog és teljes életet élni. „Samassa József az intézetet azért alapította, hogy a kisleányokat nemükhöz, hivatásukhoz képest megfelelő módon és mértékben neveljék, vallásosok és erényesek legyenek, képzésük megfeleljen a katolikus egyház, a haza és a család kívánalmainak, ahogyan ezt a kor egyházi ideológiája megkívánta.” A kommunisták által „klerikálisnak, első számú ideológiai ellenségnek, ingyenélőnek” nevezett apácák fáradhatatlanul dolgoztak ezen. Feladataik közé tartozott például a nőnevelés, a különböző intézmények és kórházak betegeinek és elhagyottjainak ellátása, a tanítás, a nevelés, az árvaeállítás, a szociális és missziós munka,

valamint a háztartásvezetés. Anyukám osztálya összetartó, példa értékű közösség volt, akik évenkénti találkozásukkal erősítették egymást a Nővérektől kapott értékek szellemében, de a távollevők életét is odaadással követték. Csak részben szerezhettek tudomást arról, hogy az iskola államosítása és az Irgalmasrend feloszlata után, mi lett elhurcolt tanáraik sorsa.

ÁLLAMOSÍTÁS, FELOSZLATÁS, ELHURCOLÁS... könnyen leírható szavak, de mögöttük súlyos tragédiák húzódnak. Egyéni és az egész társadalmat ért tragédiák, melyeket az uralkodó, kommunista rezsim okozott, és ezt nem szabad elfelejtenünk! Tudunk kell róla, hogy 1950 nyarán, -három részletben, - meglepetésszerűen, az éjszaka leple alatt lecsapva, hurcoltak el több mint háromezer szerzetest, illetve apácát. Tudunk kell róla, hogyan kizsárolták, becstelensítették és gyilkolták meg vagy internálták a védtelen, ártatlan áldozatokat! Tudunk kell a kilakoltatásokról, a börtönökben meghurcoltakról, a megfélemlítésekről, a erőszakról, mindazokról, akiket koholt vádak alapján elítéltek! Ismerni kell történelmünknek ezt a tragikus és szégyenletes időszakát is, hiszen ebből is tanulnunk kell! A keresztényüldözés ugyanis még napjainkban is jelen van: a Rákosi-korszak gyalázatos vallásüldözésének „köszönhetően” a hitetlenség, az érdektelenség, a nihilizmus nem tűnt el és hatása még érezhető, kórsággént terjed hazánkban.

Am esszen szó arról az örökségről is, amit az üldözöttek hagytak ránk: a hűséget, a hitet, az alázatosságot, egyszerűséget és szeretetet.

A szélnek eresztett, világukból kikergetett szerzetesek életükkel bizonyították, hogy Jézus követése erősítheti meg a társadalmunkat, kovácsolja egybe a családokat, közösségeket. Ezt kell akarunk. Ez őseink öröksége: egy ország, amelynek alapjai szilárdak, gerince egyenes, erkölcsi alapja stabil, a nemzet pedig erős és nem eltorzítható.

Eperjes Károly Magyar Passió c. filmje éppen erről szól. Hiteles, valóságos, mert éppen úgy mutat be egy kort, egy közösséget, ahogy édesanyám mesélt erről suttogva. A filmet látni kell a fiatal generációnak, hogy tudják meg, miért kell nekik arról beszélni, amiről a nagyszülei, dédszülei egy szót sem szólhattak. Itt az ideje, hogy megtörjünk a hallgatást, levegyük nemzetünkéről a félelem béklyóját! Eperjes Károly elkezdte. Álljunk be mögé Krisztus páncéljában. Mert az áttörhetetlen, a lelkünk biztonságban van.

Hortai Rita

Közös felelősségünk **A vírus terjed, ha megsértődünk rajta, ha nem**

Amikor gyermekek voltunk, az órán időnként a tanár megfogalmazta a fenyegetését: „ha még valaki megszólal, dolgozatot írunk!” Valahogy sosem bírta ki, mindig volt valaki, akinek meg kellett szólalnia. Egy karó nem a világ, de ma ettől szenved a társadalom. A felelősség sokkal nagyobb, a következmények radikálisabbak, de az önfegyelemben nem sokat változtunk. Vannak azok az emberek, akiknek mindenképpen kell még valamit tenniük a saját elképzeléseik szerint, és soha, semmi nem lehet elég fenyegető ahhoz, hogy azért még egy lépést ne tegyenek a saját kiélésük felé.

Igen, a vírushelyzetről van szó. Mindenki viseli a terhet, de nem mindenki tehet többet ellene. Van, aki már minden tőle telhetőt megtett.

Már meg sem lepődünk azon, hogy ezt a dolgot is kifordítják a normalitásból! A képlet a szokásos, egyszerűen átlátható: vannak emberek, akik nem akarják megérteni, hogy az oltás, a vírushelyzet megállításának egyetlen eszköze, nem csak arról szól, hogy én védelmet nyerek. Sőt, erről szól talán kevésbé, hiszen tudjuk, hogy az oltottak is elkapathatják, sőt, akár még extrém esetben meg is halhatnak a Covidtól, bár ez statisztikailag jelentősen kisebb eséllyel történik meg. Miről van akkor szó?

Arról, hogy ettől függ a nyájimmunitás. Vagyis, ettől függ, hogy mások elkapják-e tőlem, vagy az, hogy mutálódik-e még párat a vírus. Az is, hogy leterheljük-e az egészségügyet, ami miatt sokan fognak még meghalni, annak ellenére, hogy nem kellene nekik, de hát nem tudják ellátni őket egy egyszerű problémával, amely aztán eldurvul. Aztán, ettől függ, hogy romlanak-e a munkakörülmények sokaknál, hogy bezárnak-e munkahelyeket, hogy csődbe mennek-e vállalatok, hogy a nemzetközi szinten ez mennyi problémát okoz, az szinte felmérhetetlen!

Dráguló termékek, számos területen hiánycikkek (pl. globális papírhiány), valamint sok gazdasági ágazat meg is roppanhat. Ez egy része a folyamatoknak, lenne még mit mondani. Ez egyszerű összefüggés! Nem összeesküvés, hanem a társadalom rendje mutatkozik meg benne.

Az elkövetők azok, akik nem hajlandóak küzdeni a járvány ellen, amely küzdelemnek nem sok módja van ma. Szinte az egyetlen az oltás.

És akkor hogyan forogtatják ezt ki? Már készek a címkék: „megbélyegzés”, „uszítás”, „megkülönböztetések”. Úgy tesznek, mintha nem az elkövetők lennének, hanem az áldozatok! Nos, akinek döntési pozíciójuk van, azok azok, akik oltathatnák magukat. Az államnak védenie kell az embereket, védenie a gazdaságot, az egészségügyi rendszert, stb. Nem nagy a mozgástere. A vírus terjed, ha megsértődünk rajta, ha nem. Kinek van itt mozgástere? Mert akinek szabadsága van, azé a felelősség is a folyamatokban! Nem megbélyegzés, nem diszkrimináció, hanem természetes összefüggés, hogy ha nem kívánom kivenni a részem a dolog megállításából, akkor viseljem elsősorban én a következményeket.

Az iskolában indulatok, egyesek, esetleg beszélások születtek. Ma halottak, megtört családok, megrokkant gazdaságok, vállalkozások, dráguló árak születtek.

A vírushelyzet, akárhonnan jött, akárhogy keletkezett, most itt van. Felelősségem van abban, hogy miként veszem ki a részem az ellene szóló küzdelemből! Sokan siránkoznak, vagy reklamálnak, hogy közösen viseljük a dolog terhet, hogy vannak korlátozások, nehézségek a járványkezelésben, de már felnőtünk, és meg kell tanulni együtt élni a valós világ, az élet igazi terheivel. Ha most az élet szólít fel valamire, mi még mindig daccal válaszolunk? Még mindig csak magunkat látjuk?

Molnár Miklós atya

Újévi reménykedés

*Hóval jöttél, fiatal esztendő,
Csupa fehér vagy, szép-, jóra kelendő.
Napos és fehér, - ó ha az is volnál,
Naposabb, fehérebb a fekete ónál!*

*Szép hó, fényes, hűvös és metsző,
(Az üdvös értelem rokonának tetsző)
Jó melegítő, tiszta fehérség,
Borítsd be a rossz föld keserű kérégt!*

*Borítsd be, borítsd be, burkold el, öleld meg,
Holt-eleven szíve hátha fölenged.
Kripta-ürén a kifagyott mélynek
Hátha még pihegő magok is élnek.*

*Hisz felszakad egyszer a bectelen tél is!
Vérben és mocsokban ha százszor vetél is,
Egyszer csak, mégiscsak megjön a jövődő.
Hátha te lennél az, fiatal esztendő?*

*Hátha te lennél az, aki elbontod
Fejünk felől a fekete boltot,
Butaság fekete fellegei gátját,
S eget érhet újra az igaz imádság.*

*Kiálts, ne hallgass, igazak imája,
Hallja az Isten, hallja, kívánja!
Visszalengő hózivatar, pelyhezd az égre,
Zizegjed, zúgjad: szeretet, béke!*

*Nektek is, népek gyilkosai, balgák,
Kérzi az Isten szívetek hangját.
Amit kimondani magatok se mertek,
A szegény nyomorult, vacogó lelket.*

*Bélpoklos hazugság üvöltésén által
A pőre szív az, mit az Isten áthall:
"Ments meg, ó ments meg magunktól minket,
S átkozott magunktól szegény mieinket!"*

*Ó hallom, hallom az ember hangját,
Élők és hullák sírják, sikongják:
"Kit ember-okosság beteg ördöggé tett,
Mentsd meg önmagától az emberiséget!"*

*Fekete földön újévi fehérség:
Zsibbadt szívünkben csecsemő reménység.
Isten, éveket, szíveket teremtő,
Teremtsen újjá ez az újesztendő!*

Sík Sándor

Pilinszky János

Az újév küszöbén

A számadás és a tervezés napjai egybeesnek az óév végén és az újesztendő küszöbén. Mert bár együtt forgunk a kozmikus idővel, szívünk és szellemünk túlcsap a napóra mutatóján. Számadásunkkal és reményeinkkel szabadon közlekedünk abban, ami elmúlt és abban, ami el se érkezett még.

Törékenyebbek vagyunk az anyaföldnél, mégis bizonyos értelemben függetlenebbek nálánál. A Föld minden évben meghal, szemünk láttára hóbagyba dermed pályája törvényei szerint. Persze mi is meghalunk egyszer, s akkor valóban meghalunk, de a mi végérvényes halálunk – hitünk szerint – egy valódi öröklétbe fordul át. Innét, hogy bár törékenyebbek vagyunk a fölénk feszülő égboltnál, e törékenységünkben is – reményeinkkel és számvetéseinkkel – fölébe nővünk az égi mechanizmusnak, földünk és csillagaink örökös jelenének.

Epp abban, hogy mulandóságunkat érzékeljük is, fészkel meghívatottságunk reményeége. Hogy szenvedésünk mélyebb a kövek és a föld szenvedésénél, szintén ettől van. Arcunkban az öröklét fényétől szomorúbbak a ráncok minden más teremtményénél, ahogy tőle sugárzóbb örömünk is.

A föld haldoklása rólunk szól és nem rólunk egyszerre. A mi életmódunkhoz viszonyítva a tél csak viszonylagos halál, de a tavasz is csak átmeneti föltámadás. Mi valójában kívül állunk a „puszta időn”; együtt úszunk vele, de mégse egészen. Míg a mindenség a szakadatlan mulandóság jegyében él – mi halandók és halhatatlanok vagyunk.

E valódi és feloldhatatlan feszültségből született egész kultúránk és minden imádságunk. Abból, hogy itt vagyunk, s mégse vagyunk egészen itthon a földön.

Az esztendő küszöbén ezt a tényt számadásainkban és reményeinkben se szabad elfelednünk. Különben alapjában tévedünk. Adjuk meg hát az időnek, ami az idő, s az örökkévalónak a maga halhatatlan részét.

(Új Ember, 1973. december 30.)

Szilveszteri „tizenkettő”

Szilveszterkor lépjük át az új év küszöbét, s az elmúlás szomorúságán átragyog az újakezdés mosolya. A szilveszteri „hangulat” nagyon is összetett valami, s kivált az a hívő számára. Hála és remény, számadás és tervezés, mulatság és komolyság, bánat és öröm találkozója a szilveszteri „tizenkettő”.

Az egyetlen ünnepünk, mely túlmutatva önmagán az egész esztendőt felidéri bennünk. Szilveszterre azt is mondhatnánk, hogy magának az Időnek ünnepe, magának a titokzatos földi Időnek a megszentelése. Epp ezért

sokszor az az érzésem, hogy rosszul ünnepeljük. Tulajdonképpen csendben, szinte hallgatózva kellene fogadnunk, mint valaki a hóesés kezdetét lesi, vagy a csillagok neszére figyel, vagy mint a gazda, ki az éjszaka csendjéből a vetés növést szeretné kihallgatni.

A Szilveszter mégis a féktelen, a karneváli öröm órája lett, s mintha emögött az öröm mögött még ma is valami féle pogány szív dobogna. Nem csoda aztán, ha újév napja sokak számára a kijózanodás szürke szomorúságával egyenlő.

Pedig gyönyörű alkalom az igaz derű s tegyük hozzá: a földi öröm számára. Mert valóban az: „földönjáró” ünnep, s ezt a „földi mosolyt” nem is szabad megtagadnunk tőle.

Tizenkét óra van. Az éjszakában most fejezte be körforgását a Föld, s most kezd egy újabb égi kör írásába. Fejünk fölött, mint forgó kristálygömb, a csillagos egyetem. De a mi szívünk e pillanatban egyedül Övé, e csodálatos mozgás, múlás és érkezés Uráé. S ezt ne feledjük el a legharsányabb szilveszteri zsvajban se: véghetetlen csendben és szelíden Isten most hajtja át csillagnyájait az őesztendőből az újesztendő mezőire.

(Új Ember, 1961. december 31.)

Azt mondja a Mester a Tanítványnak:

– Tíz év egy pillanat.

A Tanítvány tiltakozik:

– Tíz év rengeteg idő!

A Mester így folytatja:

– Azt mondják valakiről, egy pillanat alatt meggazdagodott. A másik egy pillanat alatt belehalt a rákba. A diktátor egy pillanat alatt átveszi a hatalmat. Van, akit egy pillanat alatt hagy el a párja. A gyermeknek is egy pillanat alatt jön elő a problémája. Ahogy a cseresznyefa virágai is egy pillanat alatt nyílnak ki tavasszal.

– Azt hiszem, értem, amit mondasz. Ha meg akarom érteni a pillanatot, az előtte lévő tíz évet vizsgáljam.

– Van még valami. – szól a Mester – Nem fogsz mindent megérteni.

– Mit kezdjek azzal, amit nem értek meg?

– Adhatsz neki értelmet.

– Milyen értelmet adjak egy érthetetlen dolognak?

– Olyat, ami a következő tíz évedet meghatározza. Ebben a pillanatban.

Azért a víz az úr

Nem tudni, mikor vált az öreg kontinens embertelenné. Mióta hiszi azt önmagáról Brüsszel, hogy statisztikával kell foglalkoznia az emberek helyett. Mikor tűntek el a színek a vibráló kontinensről, mikor váltak a helyi jellegzetességek üldözendő eltévelyedésekké az uniós kánon szerint.

Márpedig az unió pontosan most válik egy nihilista, pénz-központú, megcsontosodott gigásszá, amely irtózik a különbözőségtől, szigorúan meghatározott állampolgárképe van, s ezernyi statisztikai adatlapja, ahová fel tudja jegyezni, kiről milyen tulajdonságokat kell lenyesegetni. Uniós pénzből.

Talán ez az a pillanat volt, amikor az Európai Unió birodalomként kezdett viselkedni, megtartva álságos módon a tagállamok függetlenségének látszatát. A Szovjetunió is ezt csinálta, a tagországok önként csatlakoztak a nagy Oroszország kovácsolta frigyhez, mert állítólag hittek az ideológia győzelmében. Az Európai Unió pedig mostanra formálta meg az ideológiáját, amelyben nincs vallás, nincs nemzet, nincs haza, nincs férfi és nincs nő, nincsenek nyelvek, nincsenek kultúrák, s nincs Isten. Egy félmilliárdos masszát akarnak a nemzetek helyett látni, amelyet úgy lehet alakítani, mint a gyurmát, napról napra élnek, folyamatosan bocsánatot kérnek, hogy valaha hittek valamiben, vezekelnek elődeik gondolkodásmódja miatt, és fogyasztanak becsülettel.

Ez az agyrém a valóságban sose valósulhat meg. Mert az ember nem krumpli, nem rakosgatható ládáknak ide-oda. Kötődik és szeret, nem csak tolerál. Kereteket akar maga körül látni, értékeket akar alkotni. No és hisz Istenben. Ferenc pápa, akit a libe-

rális elit mindig akkor szeret, amikor a szavaiból az ő olvasatuk rajzolódik ki, ezt a birodalmi gőgöt ítélte el Cipruson. Ha már nem lehet kimondani az Európai Unióban, hogy a karácsony megünneplésére készülünk, mert ez esetleg sértheti azokat, akik nem erre készülnek, az olyan vörös vonal, amelyet nem szabad átlépni. A kereszténység nem számolhatja fel önmagát csak azért, mert szürke öltönyös bürokraták rémeket látnak egy karácsonyában.

Európa keresztény. Épp azért ünnepli a karácsonyt, mert hisz a megváltásban, a szeretet erejében, s ezzel a szeretettel fordul azok felé is, akik nem ünnepelnek vele. A szürke öltönyös bürokraták akaratát követve semmi nem indokolná, hogy szeretettel fogad-

jon bárki bárkit, a szeretet teljesen értelmetlen érzélem az unió olvasatában. Nekik a tolerancia jutott, amely abból az elvből indul ki, hogy önmagamam felemelem, s elviselem a többiek fantasztikus toleráns mivoltából kifolyólag.

Szükség van arra, hogy kijelentsük, elég ebből az elmebajból. Mindenki tudja Lisszabontól Szófiáig, hogy súlyos ideológiai gondok vannak az unióban, mindenki érzi, hogy a brüsszeli tisztviselők hivatalnokmosolya agresszív grimasszá torzult, hiszen folyton valaki beleszól a masszásítás folyamatába. Budapest és Varsó állandóan ezt teszik, de a visegrádi négyek úgy általában teljesen megbízhatatlanok. Kiénekel a kánonból időként Franciaország is, Olaszország is.

Most pedig a pápa kritizálta a gyönyörű mestertervet, valóban, csak a mag-államok egy részében, az Európai Parlament hivatalos bohócaiban és Dobrev

Klárában lehet bízni, akik töretlenül hisznek, vallásos rajongással az Európai Egyesült Államokban. Ezek a masszahívők megkapják a jussukat, s boldogan oldódnak fel a szürkeségben, rajongva tagadják meg önmagukat, valamint azokat az embereket, akiket ők esküjük szerint képviselnek. Lenézik azokat, akik nem hajlandók hinni a massa tökéletességében, és nem veszik észre, hogy milyen buborékban élnek. Ők csak egy törpe kisebbség törpe kisebbsége.

SITKEI LEVENTE
Átvétel a Magyar Nemzettől

Szent II. János Pál újévi imája

Egyetlen Isten!
Atya, Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét,
Az évet, amely most kezdődik.
Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli Kezdet vagy,
Aki igazság és Szeretet vagy,
Aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy,
Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!
Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.
Az új évnek ezt az első napját
Az Ige földi születése titkával egyesítjük.
Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál,
hogy egy legyen velünk.
Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül
a názáreti Szűz anyaságát,
Akit Te, örök Atya, kiválasztottál,
hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által,
Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában.
Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével:
„Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!
Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes!
Tekintsen rád az Úr, és adjon békeséget!”
Újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki kölcsönösen egymásnak:
Jézus Krisztus nevében kezdjük újra!

Elhunyt Jean-Pierre, az utolsó tibhirine-i szerzetes

Az 1996-ban Algériában elrabolt és két hónappal később megölt hét, tibhirine-i trappista szerzetes két társa csodás módon megmenekült. Az utolsó túlélő társ, Jean-Pierre Schumacher testvér 2021. november 21-én vasárnap 97 évesen távozott a földi életből. A marokkói Midelt város monostorában élt trappista közösségében. Amikor az „Emberek és Istenek” c. filmből (Lengyeltóiban is vetítettük—a szerk.) ismert történet mártírjait 2018-ban boldoggá avatták, francia testvérkiadónk, a Nouvelle Cité interjúkötetet készített vele, melyben kézzelfogható az Észak-Afrikában szolgáló szerzetesek szellemisége. Ebből közlünk részleteket.

François Vayne

Monasztikus szerzetesként hogyan került Algériába?

1924. február 15-én születtem Kelet-Franciaországban, Lotaringiában, és gyermekkoromtól kezdve pap szerettem volna lenni. Ebben meghatározó szerepe volt a falu plébánosának, akit mindenhol követtem. A középiskolát a marista szerzeteseknél végeztem a német-francia határ mellett. Edesapám után a molnár mesterséget tanultam egészen a háborúig, amikor akaratom ellenére besorozták a német hadseregbe. Az orosz frontról az egészségi állapotom miatt menekültem meg. Marista szerzetesként (1953-ban szentelték pappá) hallottam az Algériában élő „thibarine-i” (akkoriban így ejtették ezt a nevet) trappistákról, és konkrét hívást éreztem. Az előjáróim engedélyével 1957-ben bevonultam a Bretagne-ban található timadeuc-i trappista monostorba, ahol 1960. augusztus 20-án ünnepélyes fogadalmat tettem, és közben vártam, hogy Algériába indulhassak. Ez végül 1964-ben valósult meg Duval bíboros, Algéria érsekének kérésére.

Hogyan élt az algériai muszlimok között?

Akkoriban már hosszú ideje csak Luc, a nép körében annyira szeretett orvos – aki minden idejét a gyógyításuknak szentelte – és Amédée tartozott „Thibarine-hoz”, a többi szerzetest más monostorok küldték oda, hogy az apátságot a II. vatikáni zsinatra jellemző vallásközi párbeszéd szellemében építsék újjá. Megtanultunk arabul,

és ezen a nyelven imádkoztuk együtt a Miatyánkot. Muzulmán szomszédaink a barátaink voltak, velük tényleg egy családot alkottunk, miközben tiszteletben tartottuk egymás vallási hagyományait.

Mit látott és mit hallott az emberablás éjjelén? Mit érzett?

1993 óta éjszakánként gyakran jöttek a monostorba orvosi ellátásra szoruló fegyveres iszlamisták, „barátaink a hegyekből”. Abban a konfliktusban, amelyben ők az algériai hadsereggel álltak szemben, mi semlegesek maradtunk. Mint ahogyan az algériai háborúban is, Luc a „lázadókat” gyógyította, és minden szenvedő számára Krisztus szeretetét közvetítette. A hatóságok nem értették ezt a hozzáállást. 1996. március 27-én egy csapat elrabolta a szerzeteseket. Lehetséges,

hogy csak el akarták őket távolítani, nem pedig megölni. Mi történt ezután? A történelem egy nap talán választ ad majd. A muszlim örbátor volt, és nem

mondott el nekik minden részletet, ezért két szerzetest „ottfelejtettek”. Az egyik Amédée volt, akinek a cellája kulcsra volt zárva, a másik pedig én, aki ezt az egész szörnyű circuszt az ablakból néztem végig, és közbelépni sem tudtam. A telefonvonalakat elvágták. Imádkoztam, hogy a testvérem a rejtélyes emberrablók között tanúságot tudjanak tenni az isteni irgalmasságról.

(Ford. megj.: A másik túlélő, Amédée testvér 2008-ban elhunyt.)

Miért ment Marokkóba?

A monostorunk 1988-ban egy kis monasztikus közösséget alapított a marokkói Fezben. Egyik ott élő testvérünk, Bruno, az emberrablás során helyettem áldozta fel az életét. Ot véletlenül vitték el. Mielőtt megtudtuk volna hét testvérünk halálának hírért, 1996-ban Amédée-vel elmentünk Fezbe, hogy eleget tegyünk kötelességünknek, mint keresztény hívők és a barátság zárandokai a muszlim világban. Miután Fez közösségének előjárójává választottak, Marokkóban maradtam, és részt vettem a délebbre található Midelt monostorának létrehozásában, amely a Magrebet (Ford. megj.: Észak-Afrika országainak gyűjtőneve) a határon innen és túl láncként egyesítő Atlasz-hegységben fekszik... Az algériai trappisták közössége ettől kezdve Marokkóba, az új Notre-Dame

de l'Atlas (Ford. megj.: Ugyanez volt a neve az algériai monostornak) monostorba költözött át. Tibhirine szelleme él, jöjjenek, és nézzék meg!

Milyen értelmet nyer keresztény elköteleződése ennyi muszlim között?

Több, mint negyven éve élek muszlim földön, hivatásunkat a hajnalcsillaghoz tudom hasonlítani, amelyet reggelként az Atlasz egén szoktam csodálni. Boldogan csillogva, a sötétségben teljesen egyedül hirdeti az elkövetkező napot. A muzulmánok között a barátság párbeszédét kutatjuk, és annak jelei vagyunk, hogy a hit fényében lehetséges az egyetlen Istennel való találkozás. Egy létra két oldalán, kitérően imádkozva haladunk a miniket hívó Isten felé: ez a fajta kommunikáció köt minket össze vele. Marokkóban mindennap teázunk a szomszédainkkal, ez a megosztás az eukarisztikus kehelyre emlékeztet minket...

Mi a titka az Önök körül élő muszlimokkal létrejött barátságoknak?

Az imádság. Tibhirine-ben, amikor a monostor harangjai megszólaltak, a muzulmánok soha nem kértek minket arra, hogy hallgattassuk el őket. Kölcsonösen tiszteletben tartjuk hivatásunk szívét: az Isten imádságát, magasztalását és dicsőségének zengését. Marokkóban szintén az imádságnak ezt a közösségét éljük, amikor éjszaka abban az órában kelünk fel imádkozni, amikor testvéreink a műezzinre ébrednek. Az imádságban való találkozás iránti hűség a titka a muszlimokkal folytatott barátságunknak. Velük együtt szeretnénk Isten jelenlétebe helyezkedni, és a csend által teremtetett belső fényben őszinték lenni önmagunkhoz.

Mit fog mondani testvéreinek, amikor a túlvilágon viszontlátja majd őket?

Nem szabad az ő üzenetüket politikai síkra terelni, kár lenne érte. Ők az emberek iránti szeretetből adták az életüket. Ez nagy dolog, nagyon nagy. Amikor 1996 májusában, Fezben megtudtam a haláluk hírért, azzal szerettem volna válaszolni az elrablásukra, hogy piros miseruhában, a mártírok színében mutatom be a szentmisét, hálából azért, amit átéltek. Ők a fény tanúi, akik Keresztelő Szent János küldetését valósítják meg, és az Ur útját készítik egy új évezred küszöbén... Amikor a mennyországban ismét találkozunk, egymás karjaiba borulunk majd, és örülünk, hogy szerettünk, egészen addig, hogy önmagunkat adtuk oda.

Átvétel az Új Város honlapról

Barac- kos son- kás csir- kemell

jük a szeleteket, kevés vi-
zet öntünk alá
mindegyikre teszünk egy
szelet sonkát, egy felezett
barackot (akár szeletekre
vágva)
és a sajtot

Hozzávalók:

1 kg csirkemell filé
szárnyas fűszerkeverék
fél dl olaj
15 dkg sonka
1 üveg őszibarack
25 dkg reszelt sajt

180 fokra előmelegített
sütőben kb. 15 perc alatt
készre sütjük

Jó étvágyat kíván hozzá:

Huszár Rita
Lengyeltóti

Elkészítés:

A csirkemellet felszelel-
jük, befűszerezzük,
elősütjük
kiolajozott jénaiba fektet-

Jó étvágyat kívánunk!

Egy katolikus pap, egy református pap és
egy rabbi minden héten egyszer kártyáznak
filléres alapon. A rendőrfőnök tudomást
szerez róla, egy alkalommal tetten éri őket,
és bíróság elé viszi az ügyet.

A bíró meghallgatja a rendőrfőnök jelenté-
sét és szigorú arccal megkérdezi a katoli-
kus papot:

- Nos Atyám, igaz hogy kártyázott?

A pap felnéz az égre, magában mormogja,
hogy "Istenem, bocsáss meg" majd hango-
san ezt mondja:

- Nem méltóságos uram.

A bíró a református paphoz fordul és meg-
kérdezi:

- Nos, tisztelendő úr igaz hogy kártyázott?
Megismételve a pap választát ő is azt mond-
ja:

- Nem méltóságos uram.

Ezek után a bíró a rabbihoz fordul és meg-
kérdezi:

- Rabbi, igaz hogy kártyázott?

Hidegen a bíró szemébe nézve
adja a választ:

- Ugyan már, kivel?

*****

„Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek! „

(133. zsoltár)

Nagy-nagy tisztelettel és szeretettel hívjuk

Önt és kedves családját

2022. január 29-én, szombaton

a szőlősgyöröki Szent Imre Közösségi Ház

megáldására

Du. 4 óra: Szentmise, celebrálja: Dohány Zoltán

pellérdi plébános

Du. 5 óra: A Közösségi Ház megáldása

Hét Ház Gospel Kórus műsora

Agapé

Isten fizesse meg mindazok fáradozását, akik a pályázati támogatásból ki-

alakított közösségi tér megvalósulásán fáradoztak!

*****

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520